

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

2 **Време е властта да се страхува**

Ние се почувствахме дължни да излезем днес, когато хората са обезверени от мними пророци и политически мошеници, и да застанем със своя идеализъм зад идеята за социално оцеляване.

2 **Не на базите и политическите бюрократи**

За колко евроцента кирливи продадохме свободата си, която за пореден път ни беше подарена от международното положение през 1989?

3 **Революция = насилие? Не съвсем.**

Свят не се променя нито с голи приказки, нито с безпочвени действия. Ако някой си въобразява, че без всякакво отмъщение ще стане каквото и да е, дълбоко се е объркал.

6 **Кой ни наблюдава и защо?**

Никой не може да постави камера във вашата спалня, без вашето съгласие, но камерата на улицата може с не по-малък успех да започне вашия личен живот стъпка по стъпка.

10 **Поуките на автономизма**

Ако искаме да тръгнем по нови пътища с младите, не трябва да взимаме пожарни мерки, а да гледаме напред, да развиваме перспективи и стратегии за нови практики и теории.

1 май: ден за съпротива

120 години след чикагските събития работниците по света нямат причини да празнуват

Отново е 1 май и отново властта празнува. Този път в Борисовата градина с министър-председателя „...социалист“... Шкумбата, Драго Драганов, Панайот Панайотов, главния редактор на „Дума“, министъра на икономиката и други смешници. След като са подписали договора с Конди Райс за американските военни бази и са решили поредното поскъпване на този тъй евтин козлогуйски ток, те ще се грижат за нашето добро настроение. Соцкупонът ще завърши според обява-

та с „младежка гискотека“. Ех, Татовото, ти от комсомола лесно излезе, ама комсомолът от теб не излиза.

Отново е 1 май и отново народът ги псува. Този път обаче не под сурдинка, както по тяхно време, а високо и ясно по централния булевард на столицата. На четвъртия протест свикан от ФАБ срещу свирепата социална политика на социалистическата мафия няма да се пее песна за любов и да се пие бесепарска бира, а ще се вика „Станишев - бандит! Стига ге-

ноцид!“ и „Псевдосоциалисти - свине капиталисти!“. Защото е отново 1 май и за 120-ти път от 1886 година насам работникът не вярва на вълците във вълчи кожи.

След повече от век работническа солидарност, борба за достоен живот и съпротива срещу властническите безумия, затрили милиони хора по всички краища на планетата, равнометката не е никак радостна. „Ще дойде ден“ обещава преди 120 години в Чикаго анархистът Аугуст Шпис на

своите палачи, но този ден не идва и не идва и до днес. Отново властта се опитва да ни баламоса, че най-голямата свобода, на която можем да се радваме, е свободата да си избирате господар. Отново ни се втъпява, че трябва да им работим евтино и да им плащаме скъпо, а те да се „грижат“ за нас като за свой впрегатен добитък или трактор. Отново е 1 май и ако чикагските анархисти от Хеймаркет бяха живи днес, сигурно щяхме да бъдем заедно на площада. •

8 АПРИЛ 2006

СРЕЩАТА НА НАТО В СОФИЯ

Пробуждане – част 3 Не на базите

протестите срещу ценовия геноцид продължават всеки месец Поредното престъпление на властта

На 8 април 2006 за трети пореден път анархисти и симпатизанти показаха, че духът за съпротива срещу социалния геноцид е буден и готов за действие. Появилите се двайсетина „гвардейци“ националисти нажежиха обстановката с появата и провокативното си поведение. До сблъсъци не се стигна, но доста от участниците просто се отказаха от участие, с което изразиха антинационалистическата си позиция. Останалите продължиха по обявената маршрут и завършиха пред Народния театър, след което веднага се проведе среща на участниците за уреждане на бъдещите отношения към „неканените гости“.

Най-честно и искрено организаторите признахме, че твърде много се увлякохме по организацията на самия протест и на изразената „добра воля“ от болшевики, нацисти и пр. да не се бъркат в нашите работи, защото най-малкото не ни трябва, а се оказва, че и ни пречат. За съжаление това се оказа грешка и най-малобройният досега протест е добра поука какво не бива да правим повече. Глупаво е да смятаме, че само защото някой не си е донесъл знамената и останалата бутафория, няма да се опита да си крещи националистическите лозунги и да прави суматоха. Иначе хората отвън не видяха нищо по-раз-

лично от предишните ни протести – блокът беше стегнат и мероприятиято се проведе по план.

На нашите протести политически организации с амбиции за власт – независимо колко илюзорни – нямат място. Този протест ще остане чист от властогонци с цената на всичко. Една от участничките в протеста заяви, че е избрала да бъде именно на анархисткия социален протест, защото е най-изчистен от всякакви националистически глупости и ние се разбрахме, че освен да ги правим редовно, трябва да ги правим и както трябва.

Учим се. Готови сме за следващата – на 1 май 2006. •

Още на 25 април целият район около НДК беше ограден с метални бариери и ленти с надпис „Полиция“.

Вечерта на 27 април осем души с един обикновен надпис на гърбовете „НАТО ВЪН“ и две листовки застрашиха живота на тулупите от срещата на НАТО в София... Един надпис и две листовки бяха сметнати може би за терористичен акт и неразрешен протест и затова бяхме спряни с викове „Ей, спри ги тия бел!“, „Я стойте тука бел!“, „Спирайте като ви казваме бел!“ и натикани в един вход на бул. „Витоша“ до McDonalds, за да ни бъдат записани имената и адресите и иззет взривоопасния надпис.

„Терористичният акт“ започна от фонтана на площад „Славеиков“ по „Граф Игнатиев“ и стигна до бул. „Витоша“. Там

бяхме спряни с викове и набутана в един тъмен вход, за да ни запишат данните за „обичайна проверка на личните документи“, както се изрази капитан Петков от 9-то РПУ. Накараха ни да си махнем направените с тиксо на гърбовете на грехите ни взривоопасни букви, докато много от хората, които видяха „залавянето на терористите“ останаха възмутени.

Въпреки всичко продължихме, макар и без надписа, да раздаваме опасните листовки, като разказвахме как полицията смело се е справила с 8 млади терористи...

Може би се чудите как осем души застрашават срещата

продължава на страница 2 » »

Време е Властта да се страхува

когато хората се страхуват, властта е спокойна; когато властта се страхува, хората могат да бъдат спокойни

Вие не се страхувате, нали? Парите ви стигат. Дори двоино да вдигнат цените, пак ще се оправите. Ще имате пари и да върнете заемите, и да ви останат и за удоволствия. Чудесно. А не искате ли и другите да живеят така? Не искате ли да бъдете заобиколени от усмихнати и спокойни, дружелюбни хора, които не се страхуват да живеят, работят и отглеждат децата си там, където са родени? Не искате? Искате вие да сте добре напук на останалите? Добре. Изхвърлете това листче, господин президент, господин министър, господин депутат,... и се пазете.

И днес, в началото на 21 век, в европеещата се България стотици хора умират от бедност. Лекарите отказват да лекуват пациентите си и ги обричат на страдания поради „липса на средства“. Въпреки това държавата продължава да облага с все по-високи налози и такси всичко, което ѝ хрумне - цигари, алкохол, пътища, нотариални и адвокатски такси, опаковки. Налози, които ще плащаме ние, обикновените данъкоплатци, за да слушаме за сетен път от оядените министри как пак „няма средства в бюджета“ за справяне с бедствия, за образование, за социално подпомагане. Нормалното отглеждане на две деца с една средна заплата е невъзможно,

а с две заплати - трудно. Малките се учат не да живеят, а да оцеляват, с единствената мисъл „да се махна от тая скापана държава“.

Главните виновници за това положение се движат с по трима телохранители в бронирани мерцедеси. Защо се пазят? Има защо. Вместо ние да бягаме от държавата, нека тя да бяга от нас. Не само че е възможно, но е лесно. Искате само това, което виждате тук. Малко време, малко смелост и малко приятели и ако всички бъдем на площада достатъчно често, достатъчно силни, сюртуците на „Дондуков“ и на „Народно събрание“ ще се научат да слушат и изпълняват... като начало.

За четвърти път тази година стотици младежи от различни градове в страната се събират пред НДК и шестваме до Народния театър, за да покажем, че няма да се примирим с ценовия геноцид. Продължаващото вдигане на цените не само че не е оправдано, но е престъпно, особено след последните разкрития как живеят шефовете на „Софийска вода“ и „Топлофикация“, които трябва да обслужват нас, а не обратното. Как да се примирим с вдигането на цените на тока, когато дори умрелият от безсилие български съд призна, че ни лъжат? Когато постоянно се говори за „енергийна мафия“?

Не съм ли съучастник в престъпление, ако плащам пари на разни мафии? Не искам и няма да бъда! Цените се вдигат. Да се вдигнем и ние.“ - това е нашият лозунг, направихме го и ще продължим да го правим.

Най-често ни казват, че това, което искаме - връщане и замразяване на цените, - било невъзможно. Оказа се, че е възможно. От 1 април трябваше да вдигнат билетите за градския транспорт в София, после го отложиха за 1 май, после - за 1 юни и сега още умуват. Ето че било възможно и точно това искаме! Докато не стане ясно на всички, че от това ще спечелим всички, никакво пипане на цените! Колко бързо ще го постигнем зависи от това дали го искаме достатъчно много

хора и дали сме готови да отделим няколко часа на месец, за да им го кажем.

Често ни питат също „Защо Федерацията на анархистите?“ Вие нали хвърляте бомби и трепете хора, и разни такива неща? Не, разбира се. Властниците убити от хората се броят на пръсти, а хората избити от властта са десетки милиони. Ние се почувствахме длъжни да излезем на улицата днес, когато хората са обезверени от мними пророци и политически мошеници, и да застанем със своя идеализъм зад идеята за социално оцеляване. Безвластниците организират този протест, защото единствени могат да гарантират, че никога от тях не го прави за власт и слава - те са ни органично неприсъщи.

Други ни критикуват, че не сме знаели какво искаме и ни питат: добре, дори да се съберете с хиляди на площада, после какво? Знаете ли какво точно искате да постигнете? Да, знаем, разбира се. Хората, които ще тръгнат с нас, са хора, които ясно знаят какво искат и са повярвали, че могат да го постигнат заедно. Събирането на площада е само необходимата логична стъпка - трябва да натискам властта да изпълнява нашия списък със задачи, а не своя собствен и този на своите братчедци. Ако не ще (а тя

не ще), ще трябва да я простим с властта. Ние не събираме запачи и клакьори, които пляска на вожда. Ние търсим дейни хора, които знаят своите и общите сили.

Разбираме, че може би за някои, дори за мнозина от вас идеите на анархизма са странни. Може би не сме ви симпатични и това е добре - то е част от вашата свобода. Не идвайте с нас тогава, но все пак, правете нещо! Протестирайте някъде другаде, с някой друг, но не ги оставяйте на мира, защото те няма да ни оставят на мира. Те искат да превърнат тази страна в една огромна красива безлюдна курортна плантация с робска прислуга за оядени сюртуци, които ще се радват на красотите ѝ за награда, че са успели да излъжат и ограбят собствените си народи.

Дали ще успеят зависи предимно от нас. Днес има повече надежда, отколкото когато започнахме на 11 февруари 2006. Протести има всяка седмица, само тази имаше четирима. В очичките на политическите прасета се четат все повече страх от задаващата се коледа. Те започват да се страхуват, но ние не можем все още да бъдем спокойни. Имаме още работа. Да продължим заедно.

Нашето бездействие днес е съучастие в престъпление!

Организаторите

СРЕЩАТА НА НАТО В СОФИЯ

Не на базите! НАТО - Вън от Балканите!

продължава от страница 1 » »

на НАТО... И аз се чудя, но явно това е демокрация - да ти бъде отнето правото да изразиш мнението си, дори и по такъв мирен начин.

Това беше втората спонтанна акция след като в нощта на понеделник срещу вторник НДК беше изграскано с анархистки графити срещу НАТО на български и английски.

След това, на ул. „Иван Асен II“, малко преди кооперация „Царевец“, анархисти и еколози украсиха сградата до Орлов мост с черен транспарант с надпис „НАТО - убийци! Вън от Балканите!“

Съжалявам, че нямаме снимки, но акцията стана спонтанно, от онзи тип протести, които всеки един от нас може да направи, за да не се питахме после „защо никога не направих нищо“.

Местопрестъплението

Скъпи - ахъм - евтини сънародници,

За колко точно ст'инки - ахъм - копейки - ахъм - евроцента кирливи продадохме свободата си, която за пореден път ни беше подарена от международното положение през 1989, вместо да бъде отвоюва-

на дълго и многократно преди това? Или точно защото откъдето дошло, там и отишло?

Защо на 25.04.2006, не мога да стигна от попа до кръстовището на България и Витошка, без да ме спрат пет куки, да заобикалям по 15-сантиметрови „проходи“ и накрая на всичкото отгоре да ме питат какво точно снимам пред посолството на Израел? Защо майката с количката не може да разходи бебето из парка, а трябва да го трътка из смога на околните задръстерици?

Защо районът около НДК е отцепен все едно е местопрестъпление? Кого чакаме да го

разкрие? Докога ще чакаме геджурният синоптик да ни каже какво е времето навън?

Сега да ви кажа какво е престъплението. Нарича се престъпно бездействие. Ганювско, тъпо, овчо, ибрикчийско бездействие. Докато комшиите на юг показяха с бомби и сопи пред 5000 ченгета колко обичат оная американска мастия и нейните стопани, ние се почесваме, джемем и се питахме кой ще направи нещо и кой ще организира нещо.

То е ясно, че няма нищо „организирано“, на което да не трябва да гзпаш в устата самозвани лидери с посрани задници,

ами що не вземете по един картон, турете му една гръжка, напишете на него какво мислите за г-р Рајс и американските бази и идете някъде, където ще ви видят. С приятели - още по-добре, а и по-весело. Да, вие. Официално сте поканени. В удобно за вас време. Снимайте се и ни изпратете снимките или ги качете в интернет на <http://bulgaria.indymedia.org>. Да не се питахме после „защо никога не направих нищо“, а „защо аз не направих нищо“.

Пък дано се подкваси пустата ни чорбалива свобода найсетне. •

Софийски анархисти

В ГОЛЯМОТО СЕМЕЙСТВО НА НАТО

ИМА МЯСТО ЗА ВСЕКИ

ДА ПОЧИСТИМ!
ТОВА Е НАШИЯТ ГЛАС.

ДЪРЖАВАТА-ТОВА СА ТЕ!
РОДИНАТА-ТОВА СМЕ НИЕ! ★

Революция = насилие? Не съвсем.

За „елитарното“ мислене хубавите неща ги правят винаги другите, а лошите се случват винаги на теб

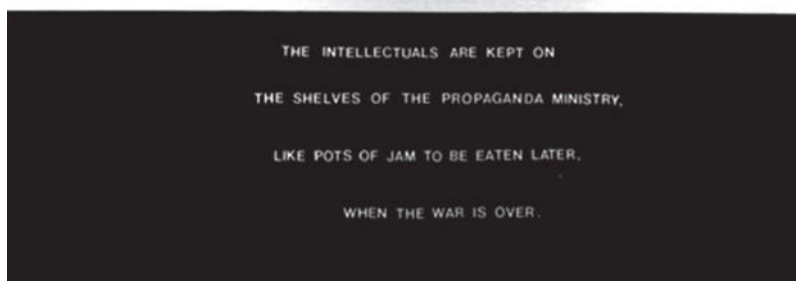
Човек, който се нарича анархист, а говори против или за невъзможността на социалната революция – това се нарича оксиморон.

Много модерно обаче е разбирането, че хората не са достатъчно развити за едно безвластническо общество. Те са неосъзнати, безидейни, апатични, негодни, ограничени, достойни единствено за презрение. Да, ама ние друг народ нямаме! Затова те се затварят в своя си свят и чакаат имажинерният им народ да се появи, за да промени също толкова презирания свят. Смят се на гумата революция, пият бирата и мислят, че времето само ще дойде – т.е. нещата ще еволюират по-естествен начин.

Много е удобна позата на елитарното мислене – хем си „активист“, хем си над тези неща.

Ако революция ви звучи прекалено, ще го нарека по-деликатно – насилствено справяне с проблема. Но дали е насилствено, ако просто народът взема това, което му принадлежи по право – възможността сам да управлява своя живот, един вид отмъщение за това, което е търпял в продължение на хилядолетия.

Справедливо от това да отмъстиш на използвали, лъгали и ограбили своя народ? „Но то

„Оптическа скулптура“ от Ребека Хакеман (www.rebecca-h.net)
„Интелектуалците ги държат на лавиците в Министерството на пропагандата като буркани със сладко, които ще бъдат изядени после, когато войната свърши.“

става легитимно и легално!“ Интересно как няма да е „легитимно и легално“, при положение, че тези хора създават правилата на света, в който живеем.

Как е възможно крадците да раздават правосъдие, в името

на мира да се започват войни, лъжците да говорят за истината, удрящите да ни казват, че трябва да си обръщаме и другата буза?

Свят не се променя нито с голи приказки, нито с безпочвени действия. Ако някой си въ-

Промяна ще има, когато политикът го няма, манипулацията спре, собствеността изчезне. Как по-точно това ще стане от само себе си? Отмъщението срещу този, който краде, лъже и използва своя народ е заслужено и справедливо.

образява, че без всякакво отмъщение ще стане каквото и да е, дълбоко се е объркал. Има ли по-голямо престъпление от това да ограбиш, излъжеш, използваш и умъртвиш съзнанието на своя народ, чийто живот ти държиш в ръцете си?

Нима не е справедливо такъв човек да получи своето наказание?

Говори се, че ние еволюираме към по-добро, към по-съвършено общество. Реално обаче светът винаги е живял „силните за сметка на слабите“, тъй като „е, как, ние така сме си устроени – природа!“ – на хората винаги се е гледа като на животни, за това и обществото ни има животински характер. Слушаме господаря и си мълчим. Промяната се състои в пускането на листче в кутийка през определен период от време. После си продължаваш да си пълзиш.

„Но те хората ако искаха, щяха да променят нещата“ – на хората са им сложили електронния нашишник от телевизора, кредитите, които им се налага да теглят, рекламата, която им бърка в мозъка и ги убеждава, че с новия продукт ще водят щастлив живот. Промяна ще има, когато политикът го няма, манипулацията спре, собствеността изчезне. Как по-точно това ще стане от само себе си?

Отмъщението срещу този, който краде, лъже и използва своя народ е заслужено и справедливо.

Който иска да си чака еволюцията и да си сади цветята. Аз няма. •

A.

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Историята предупреждава

При всички динамични събития през вековете се явява предизвикателството да заговорим по-задълбочено за две понятия и дейности, които са в постоянен конфликт навсякъде по света. Две противоположни явления в остри сблъсъци за постигане на възвишени цели. Не е късно, не е излишно да се занимаем по-подробно за постоянно враждуващите в живота на всички граждани на планетата – Правдата и Неправдата. Този белег за вземане на позицията от негово величество Човек – първо е свидетелство за черта гарена от природата. Но е възможно и еволюиране, т.е. преминаване от една в друга позиция. Колко жертви са дадени, колко кръв е пролята във войни, революции, въстания и безброй други кървави грами за завладяване на безкрайни пространства от материални, морални и духовни ценности. Борбите и жестокостите продължават, а резултатите биват все във вреда на онеправданото мнозинство безсилни да се защитят трудови хора. Над произведенията от този трудов човек продукт, блага и ресурси действията на узурпацията труда му властен злодей стават все по-нагли и безжалостни в завземането на грабителски позиции. Във високите етажи на управлението, около създадения капитал от трудовия гражданин, въоръжени с власт и не застрашени от някакъв закон за отговорност не престават да нападат този незащитен

трудоу човек. Правят се комбинации на коалиции и сдружения, от различни дори и враждуващи помежду си политически формации. Но не с цел подобряване на жизнения стандарт на хората от низините. Във възход са висшите и безжалостните хищници-авантюристи и а производителят на богатата потъва в глобалната пропаст. Последната схема, уж за добро

събрана от най-неподходящи за тази цел политически банди, наречени БСП, ДПС и НДСВ, създаде коалицията Орел, Рак и Щука. А разграбването придобива все по-широки размери, тенденцията за по-големи печалби и капитали продължава с все по-жестоката алчност и позанижено внимание към безсилния да се защитава народ. Тази създадена от немай-къде коа-

лиция води дълги преговори за по-ключови административни постове. От срам (или по-скоро безсрамие) пред народите питата бе криво-ляво разделена, а алчността за капитал – нагмошце не е изчезнала и разграбването на средствата – дори дадените от световни организации като помощ – продължава. Досега прилаганият опит от управляващи полит-формации продължава старата песен на нов глас от стари и нови велможи-величия. Изредиха се 17 години, благотворни за хищници, спекуланти и авантюристи, с незапомнени и незнайни, и знайни печалби. От активната намеса на горните герои, красивата родина на Левски и Ботев е преобразена от райска градина в адска пустиня. Пустее земята, лозята, от овощни градини и хиляди ферми няма и помен, закрити и затворени са безброй училища в страната. Изредиха се управници от измислени само за авантюри формации. Активите на всички в откритите пространства са видими – земята чака човека да я обработва, но той е прогонен от своята родина. А другите им активи, неизвестни за обществеността, се намират в сейфове на наши и чужди банки, в неоченимо строителство по градове и курортни центрове, в модерни возила и най-вече охолан живот, надути стомаси и дебели вратове. Настъпни втори, трети и т.н. ред на Орела, Рака и Щуката. Довчера враждуващи помежду си и с абсолютно несходни програ-

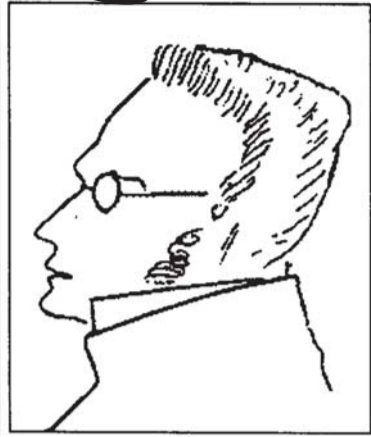
ми. Направиха съюз уж да върнат облика на страната и да подобрят живота на хората. Пустеещата земя ще остане в този вид още дълги години. Училища и болници – ще продължи закриването им. Миграцията продължава, едни в чужбина за хляб, други – на оня свят от глад, без пари за лекуване и лекарства. Да тръгне нещо по възходяща линия, освен вдигане на цените на стоки и услуги не се очаква. Богатите грабили от народа си – расте им капиталът. Бедните – ограбването продължава, съдбата им става все по-зла. Тричленката отстоява позициите си. На всички се свитата запазва, а електоратът им се разпада с изгубени надежди. Четвъртият елемент – измаменият гласоподавател с пръст в устата си повтаря „за какво гласувахме, а какво ни сполетя – по бедни и по-гладни“. Кой път да хване? Фашизъм, болшеvizъм, капитализъм, от зло на зло и на още по-зло. Народе, няма вече кого да подкрепяш. Всички ви мамят. Неправдата те притиска в менгемето на безизходица. Надеждата ви пропада. Орел, Рак и Щука теглят не на три, а на триста и три страни. Неправдата отгоре здраво ни притиска в клещите си. При наличността на неконтролируем закон за корупционни авантюри теглото ни продължава.

Уважаеми гласоподаватели, вие ги избрахте, а ще им робувате всички заедно. •

Благой Рагев
Дупница

БЕЛЕЖКИ ВЪРХУ ФИЛОСОФИЯТА НА АНАРХИЗМА

Единственият: Макс Щирнер

Йохан Каспар Шмитц, получил впоследствие псевдонима „Макс Щирнер“, е роден в Байройт на 25 октомври 1806 г. Той е единствен син на майстор на духовни инструменти и на дъщеря на аптекар. Баща му умира година след раждането му, след което майка му повторно се омъжва и той на дванадесетгодишна възраст отива да живее при своя кръстник в Байройт. Тези обстоятелства хвърлят светлина подчертано индивидуалистичния му характер още от ранна детско-юношеска възраст. През 1826 г. постъпва като студент във философския факултет на Берлинския университет, където слуша лекциите на Хегел – духовният властелин на новото поколение философи по това време.

След смъртта на Хегел през 1831 г. неговата школа се разцепва на две крила – от една страна на младохегелианци, които били с по-леви убеждения и били силно повлияни от диалектиката му, чрез която са правили атеистически изводи, и от друга страна на старохегелианци, които особено държали на идеалистическата система на Хегел в подкрепа на религията. Един от водачите на младохегелианците бил Бруно Бауер, приват-доцент по философия в Берлинския, а по-късно в Бонския университет. Роден през 1809 г., приват-доцент по философия в Берлинския университет през 1834-1839 г., а след 1839 г. в Бонския университет. През март 1842 г. властите отнемат разрешението му за преподавателска дейност заради левите му убеждения и той е отстранен от Бонския университет. Бауер обаче продължава дейността си в образувания още преди това в кръчмата на Хипел в Берлин своеобразен кръг от свободомислещи, в който различни културни дейци в шумен спор на халба бира обсъждали дълбоките философски проблеми, заведени им от Хегел и чрез неговата диалектика подлагали всичко на критика. Сред тях бил един младеж, който се отличавал с контрастното си поведение – мъхалив, затворен, с вежливи обноски, той никога не нападал и не обиждал. Това бил Макс Щирнер. През 1844 г. всички от този кръг били удивени от новата му солидна монография „Единственият и неговата собственост“, отпечатана от престижно издателство на луксозна хартия, а след нейното прочитане направо изпаднали в шок от странната му философска теория, която и до днес е обект на противоречиви оценки.

Етиката и социалната философия в „Единственият и неговата собственост“

Пристъпвайки към разглеждане на философията на Щирнер, представена в „Единственият и неговата собственост“, най-напред ще отбележим, че тя е трудна за разбиране – това намира израз в огромното многообразие от нейни интерпретации, характеристики и оценки, даже нерядко противоречащи си. При това, в случая тези затруднения се дължат не на сложния и абстрактен характер на системни философски построения на автора, както е при трудовете на Кант и Хегел, например, а преди всичко, на голямото своеобразие на философските схващания на Щирнер, както и на това, че в споменатата книга те не са изложени в чист вид, а върху тях се наслоява един значителен публицистичен пласт. Вследствие на последното, разглежданото съчинение ще третираме не като философски трактат, подобно на „Критика на чистия разум“ на Кант и „Енциклопедия на философските науки“ на Хегел, а като философско-публицистичен памфлет. От това следва важен логически извод за подхода ни към разглеждането на философската система в „Единственият и неговата собственост“, обхващаща проблеми на етиката и социалната философия: в началото ще се постареем да я разгледаме в чист вид, като се абстрахираме от публицистичния пласт в книгата, а след това ще вземем в предвид и последния.

Споменатото по-горе своеобразие на философското учение на Щирнер и породените от него затруднения за разбирането му са свързани главно с две обстоятелства: 1) сложния му генезис – то се е формирало като синтез от влиянията на твърде различни направления в историята на философията, при това не всички добре познати на неговите читатели, интерпретатори, критици, и 2) като третира фундаментални социални проблеми, всъщност то не може да се подведе еднозначно под един или друг познат тип идеология.

Философското учение на Щирнер е възникнало главно под влияние на следните четири направления, формирали се в процеса на историческото развитие на философската мисъл, като ги е снело и синтезирало в себе си по определен начин: 1) номинализъм в средновековната философия и логика, 2) философията на Аз-а на Фихте, 3) диалектиката на Хегел и 4) съвременното на Щирнер критическо направление – младохегелианците и Фойербах.

Още древногръцките философи са се натъкнали на същественото различие между познанието на общото и единичното, съответно, между общите и единичните понятия в познавателния процес и са се формирали различни схващания по въпроса. Върху тяхната основа през средните векове са се образували две основни философски направления – реализъм, съгласно който общите понятия, като „къща“, „човек“ и т.н.

изразяват някакво обективно, реално съдържание и *номинализъм*, съгласно който обективно, реално съдържание имат само единичните понятия, като понятието за дадена конкретна къща, за даден конкретен човек и т.н., а гумите изразяващи общи понятия като „къща“, „човек“ и пр. са само имена, на които нищо не съответствува в действителността. В средновековната теология, философия и логика се разгоряла остра борба между тях, която продължила и в началото на Новото време. От XVIII век насам, обаче, тя заглъхнала и в наше време за голяма част от философите термините „номинализъм“ и „реализъм“ просто напомнят нещо от историята на средновековната философия. Впрочем, от средата на XIX век насам проблемът за познавателното значение на общите и единичните понятия и стълкновение между реалистическата и номиналистическата позиции по него демонстрират своята значимост, като изразят съществена роля в изследванията върху основите на математиката – теорията на множествата и математическата логика. Но, естествено, тези неща са познати на твърде тесен кръг от специалисти. Това, което искаме тук да подчертаем, е, че именно номинализмът, като философска позиция по този на пръв поглед съвсем отвлечен, но всъщност извънредно важен за логиката и методологията на научното познание проблем за познанието на общото и единичното, е изходната точка, от която тръгва Макс Щирнер за разработката на своята теория за Егоиста, като го пренася в областта на етиката и социалната философия.

В социалната си философия и етика, като отхвърля в духа на теоретико-познавателния номинализъм общите понятия, т.е. понятията изразяващи нещо общо за някакъв клас индивиди, като „държавата“, „закон“, „общество“, „морал“, „религия“ и други подобни, Щирнер има за действителен обект на разглеждане индивида в неговата единичност и своеобразие. Тук той довежда до крайност разграничението между абстрактната и конкретната трактовка на понятието „индивид“, което прави Хегел при обосноваване на твърдението си, че в определен смисъл хората съвсем не са равни пред законите в държавата (вж. бр. 4, април 2006 г.), като приема само последната. При своята трактовка на индивида, Щирнер, като последователен номиналист, подчертава своеобразното у него, това което го обособява и различава от другите индивиди, а не това, което е общо за различните индивиди, както би направил един реалист и в частност, както е у Годуин. Това той изразява с думата „Единственият“ и още по-пълно с израза, поставен като заглавие на книгата му „Der Einzige und sein Eigentum“. Буквалният превод на български език – „Единственият и неговата собственост“, може да

подведе читателя, че става дума за единствен и неговото имущество, като къща, грехи и т.н. Думата „eigen“ в немския език означава „собствен“, „своиствен“, „своеобразен“, „особен“ и в съответствие с тези и значения Щирнер употребява думата „Eigentum“ като всичко това, което *може да се припише*, или, по друг начин казано, *принадлежи на субекта* (в логическия смисъл на думата) „Единственият“ в качеството на негов *предикат* (също в логически смисъл). Например, собствеността (в такъв разширен, логицизиран смисъл) на древногръцкия философ Сократ включва предикати, като „мъдър“, „честен“, „има дом“, „има жена“ и гр., като всички тези предикати, взети заедно, образуват неговото богатство (Eigentum). При това, като краен номиналист, Щирнер заявява, че нито едно понятие имащо общ характер, обозначаващо някой предикат на Единствения, не може да го изрази. Даже за него Единственият е нещо повече от съвкупността на всичките си предикати.

Като се солидаризира по принцип с философията на Фихте, съгласно която „Аз – това е всичко“, в редица случаи Щирнер употребява „Аз“ вместо „Единственият“, като обаче подчертава, че в отличие от Фихте чрез гумичката „Аз“ той говори не за абсолютното Аз, а за себе си като нещо единично и единствено. За Аз-а, респективно Единственият, няма нищо над него, т.е. нищо, на което той да е дължен да се подчинява, нищо, което да е свещено за него – цялата му собственост (в горепосочения смисъл на думата „Eigentum“), всичко, което му принадлежи като предикат и го характеризира, е в самия него и той може да го осъзнае като гледа само в себе си. Впрочем, като частен случай, Щирнер претендира цялата си философия за Единственият да извлича от себе си, т.е. той да я изгражда, без да тръгва от каквито и да е предварително приети общи постулати от религиозен, нравствен, политически и какъвто и да е друг характер, с които да е дължен да се съобразява. Именно това той изразява със знаменития израз в началото и края на книгата си: „Нищото – ето върху какво аз построих своето дело“.

Така, „социологическият“ номинализъм на Щирнер го довежда до етически релативизъм: няма обща система от нравствени ценности задължителна за всички хора в обществото, всеки конкретен човек, всеки Единствен е източник на своя собственена система от правила на поведение и оценки за това кое е добро и кое е зло. В този смисъл всеки Единствен, всеки Аз, е Егоист. Самият Щирнер третира своето философско учение именно като философия на егоизма и по този начин рязко се противопоставя на всички философско-нравствени учения, включително съдържащи се в различни религии и политически доктрини.

Добре разбирайки, че по времето, когато пише книгата си – а това е в навечерието на революционната вълна из Европа през 1848-1849 г. – особено актуално значение придобива противопоставянето между класата на капиталистите и други експлоататорски елементи, които Щирнер нарича „богатите“, от една страна, и класата на пролетариите и други експлоатирани елементи, които той нарича „бедните“, от друга страна, авторът на „Единственият“ прави стъпка към конкретизиране на своята философия в тази насока. Но това той прави не като идеолог на едната или другата класа, не като борец за социална справедливост (това понятие за него е „призрак“), а като Философ-Егоист, който стои извън класите, над класите и просто от своята философия на егоизма прави възможни логически изводи, за поведението както на богатите, така и на бедните.

Собствеността в политико-икономически смисъл за Щирнер е въпрос на право – именно правото да владее нещо, да се разпореждам с него съобразно моите желания, а правото е въпрос на сила: у когото е силата, у него е правото. В този смисъл той се противопоставя на знаменития израз на Прудон „Собствеността – това е кражба“. „Как може да се краде, ако не съществува собственост?“ – пита Щирнер и по-нататък заявява: „който умеє да завладеє една вещь и да се утвърди в нейното владение, на него тя и принадлежи до тогава, докато не му я отнемат; така е и със свободата: свободата принадлежи на този, който умеє да я вземе“. И веднага добавя: „Въпросът за собствеността решава само силата...“. В съответствие с това, богатите, съзнавайки се като егоисти, са в пълното си право да присвояват плодовете на труда на бедните и да увеличават богатствата си по всякакъв възможен начин, стига да имат сила за това. От друга страна, смешно глупаво е бедните да се оплакват и негодуват, че било несправедливо, гдето богатите присвоявали плодовете на труда им: богатите не са виновни за бедността на бедните, а бедните са тези, които създават тяхното богатство. Прилагайки философията си на егоизма към социалните проблеми на бедните, Щирнер прави извода, че те като егоисти трябва не да се оплакват и апелират за някаква социална справедливост (която е само един „призрак“, като всяко общо понятие), а да се научат в края на краищата да си вземат това, което им е нужно: „...въпросът за собствеността не може да бъде така мирно разрешен, както мечтаят социалистите и даже комунистите. Той ще се реши само във война на всички против всички. Бедните само тогава ще станат свободни и собственици, когато те въстанат, когато се надигнат.“ •

(следва)

Ст.н.с. | ст. д.ф.н. Борис Ченгов

СЪБИТИЯ И ФАКТИ С КОМЕНТАР

България – най-после свободна страна

На 27 март в коментарната рубрика на Николай Барев по БТВ в 8 часа сутринта събеседници му бяха депутатите г-р Атанас Щерев от НДСВ – бивш комунистически секретар, Асен Азов – бивш телевизионен журналист, участвал в ръководството на СДС, а сега от лидерите на ДСБ, Александър Паунов – председател на една от комунистическите партии, които се нарича след разпадането на БКП, и Павел Шопов – преминал през СДС, а понастоящем един от лидерите на „Атака“.

Тема на разговора – за или против устройване на американски бази на българска територия.

Александър Паунов изрази несъгласието си с настаняването на американски войски в страната, така както беше и против участието на български военен контингент във войната в Ирак, заедно с професорите Огнян Сапарев и Андрей Пантев, генерал Любен Петров и Стела Банкова в парламента.

Павел Шопов също беше категорично против, така както се обяви и цялата им парламентарна група, която напусна за известно време парламента и тръгна из страната, за да прави митинги срещу настаняването на американски военни части у нас.

Асен Азов от край време беше за подкрепа, както на

войната в Ирак, така и за американско присъствие в страната. Спомням си преди агресията на Буш в Ирак в едно свое изказване той обясни своята подкрепа за войната така – ако останел Сагдам, цената на петрола щяла да се вдигне, нещо което щяло да ни оцети и нас. Както видяхме впоследствие именно агресията стана причина тази цена да се вдигне повече от три пъти.

ците решиха, че и ние трябва да приобщим своите усилия в подкрепа на тази миролюбива кауза.

Така както са постъпили и други 146 страни, на чиито територии са разположени 1 500 американски бази, разбира се и там съвсем доброволно. Това са близо 2/3 от държавите по света и сигурно народите „благоденстват“ благодарение на тяхното присъствие. Така

та. От тези бази те ще могат да действат съвсем самостоятелно и няма да имат нужда от ничие съгласие. Ще могат да нападат когото си искат и е вятър работа това, с което искат да ни успокояват нашите управници, защото уж щяло да има някакво споразумение, според което щяло да се чува и нашата гума. Вятър работа е и това, че щяло да има икономически изгоди. Ако беше така,

ва някъде. Особено през последните 65 години не е имало ден, без да стрелят срещу някого. От тяхната лудост страдат стотици милиони по света. Пак те са причина за постоянното повишаване на военните бюджети – сума, достатъчна за няколко години коренно да промени живота на земята.

Ние също сме срещу базите! Ние сме против армиите! Ние сме против войните! Ние сме за един мирен и свободен свят, свят на братско сътрудничество и разбирателство, свят на благоденствие! Това може да стане! Това е в човешките възможности! Да го направим! Да го направим така, както го е казал Ботев: „Ако да би попитали, то моята рецепта е въстание срещу днешния обществен строй. Съсипете тая йерархия в човечеството и вие ще видите, че ще се унищожат причините на вашите страдания“ (в. „Знаме“ бр. 18, 30.05.1875 г.).

„Правителството и привилегированите класи у секи един народ ще да мъчат и притесняват сиромашът, ще да погядат неговия труд, ще го държат в невежество, ще увеличават в квадрат и в куб неговите исторически глупости и в заключение на всичко това ще да го изпровождат да бие и да изтребва брата си, или да бъде бит и изтребен от него...“ (в. „Знаме“ бр. 14, 02.05.1875 г.) •

Г. Божилов

Страните, в които има бази на САЩ, не благоденстват. Благоденстват само онези от тях, които Вашингтон замести като господари на света.

Най-интересен от събеседниците беше г-р Щерев. Направи изказване, което заслужава особено внимание. За това ще го цитираме дословно: „След 200 години византийско робство, 500 години турско и 45 години съветско, сега България е най-после свободна страна, която сама може да избира съюзниците си“. И както се вижда ние съвсем свободно си избрахме най-подходящия съюзник. Най-великата страна, най-могъщата, защитничка на свободата и демокрацията по света. И разбира се, управлява-

поне ни уверяват техните представители. И сигурно не са там тези 2/3 от населението на земята (4 000 400 000 души), които живеят с по-малко от 1 долар на ден.

Но нека се върнем у нас. Факт е, че болшинството от управляващия елит е за настаняването на американски войски на наша територия. Нещо, което е различно от бази на НАТО, което би било по-логично, след като сме вече членове на този агресивен блок. Но настаняването на чисто американски войски е съвсем друга рабо-

всички страни, в които има американски бази сега щяха да са като градини. (Ще изключим Европа, особено западна, там почти всички са били колониални господари в миналото, включително и на онова, което днес е САЩ).

Необяснимо е и твърдението на някои, че щели да се открият работни места, което ще осигури на някого препитание. А защо не се замислят тези хора какво точно е предназначението на тези бази. САЩ е най-агресивната страна в света. Тя постоянно вою-

СЪБИТИЯ И ФАКТИ С КОМЕНТАР

Аман от тези кражби

Грабете го, неразбрани!
Грабете го! Кои ви бърка?
Скоро той не ще стане:
Ний сме синца с чаши в ръка!

Христо Ботев

В поредния разговор на предаването „Неделя 150“ по радио Хоризонт, от 29 януари 2006 година, с директора на полицията Валентин Петров, имаме удоволствието да чуем, че престъпността в страната чувствително намалява. Един показател, по който многократно ни изпреварват страните от Европейската общност и Съединените щати. Така например в страни като Англия и Норвегия вероятността човек да бъде нападнат или ограбен била от пет до десет пъти по-голяма отколкото у нас. Горещо-долу таква била и положението и с другите страни от общността.

Пада им се на англичаните и норвежците и изобщо на всички европейци гето ни завидват за ниската престъпност и не разбират, че ние затова не се борим с нея, защото е незначителна. Само че две седмици преди декларацията на генерала в селото ни група апаша разби и ограби пет къщи, от които хората пребивават обикновено през зимата в града (София). Не само, че крадците не са били обезпокоявани от никого, а и са действали най-брутално. Разбивали са вратите с щанги и кирки. Обръща-

ли всичко наопаки, хвърляли са дрепи, домакински съдове, късали са електрически кабели, разваляли са инсталации. Със себе си са взимали неща, които са можели да бъдат пласирани в складовете за „Вторични суровини“ или в „Заложните къщи“. Някои вещи са били просто захвърлени след като са разбрали, че няма да им свършат кой знае каква работа.

постройки в родните си села, или оставили къщи преди да отидат в града, но подвържащи връзка с родните си места.

За да съществува това безобразие обаче, най-голямата вина е в съществуването на заложните къщи, където посвятна техника може да се пласира и в „складовете за вторични суровини“, които абсолютно никак не се интерес-

едно таква нахлуване са свързани с много неприятности.

Когато говорим за престъпления, нямаме предвид само кражбите. В съвременния свят ни карат да приемаме като даденост убийствата, изнасилванията, измамите, трафика с жени, търговията с наркотици, с човешки органи, укриването на данъци, източването на данък добавена стойност,

Защото днес светът тъне в неравенство и несправедливост, на невероятен разкок и ужасяваща мизерия, на необяснимо прахосничество и неопикуема оскъдица. Както се вижда, побудите към престъпни деяния са налице. Да се печелят повече пари, за да бъдат в обществото на привилегированите, да си подсилят висок стандарт на живот. Да стоят по-високо в йерархията. Да се говори за тях, да им се чува гумата.

В днешно време мнозина не могат да си представят, че може да се живее и другояче, без да се злоупотребява с интересите на обществото и да се паразитира за чужда сметка. Именно това са двете главни причини за всички престъпления: властта и собствеността. Успее ли човечеството да се отърве от тези две злини, тогава ще настъпи мир, сигурност и благополучие в света. И сигурно ще можем да спасим земята за хората, която се мъчим сега да унищожим с безразсъдните си действия.

А на тези, които ще кажат, че това никога няма да стане, ще отговорим: а как можахме да изпратим въздушните кораби до другите планети и как може чрез едно миниатюрно джиесемче за секунди да се свързваме с всички точки на земята, а да не можем да направим нещо, от което зависи оцеляването на човечеството? •

Г. Божилов

Ако цялата енергия и умения на хората се впрегнели не в надлъгване и прецакване, а в създаване на блага в полза на обществото, за кратко време гладът и мизерията ще останат в миналото.

Десетина дни по-късно обираха друга къща, като изнасят всичко с изключение на леглата и масите. В същия период в съседното село Златуша са обрани двадесетина къщи, а една е била запалена. Последният им набег е станал на 10 април и е бил към пощата в селото. Какво е взето в момента все още се уточнява. Както се вижда, апашите не се страхуват от нищо и гледат с пълно пренебрежение към чуждата собственост. За тях няма никакво значение, че ограбените са обикновени трудови хора, които с много труд и лишения, са успели да направят някакви

сுவат от произхода на гонения материал. Както стана и с „обковаването“ от паметника на Бузлужжа. В случая двете инстанции са абсолютно отговорни за поразите, които се извършват. И ако полицията иска да има някакъв резултат в справянето с кражбите, първо трябва да прекъсне възможността за пласирането на откраднатото.

Тези кражби обикновено не могат да донесат на крадците кой знае какви печалби, защото никой стопанин няма да остави скъпи вещи в една къща, която не се обитава постоянно, но за това пък последиците след

корупцията, фалшификацията на пари, експлоатацията, иманярството, замърсяването на околната среда, воденето на войни, завладяването на чужди народи и потисничеството.

Не става дума за гладни и неграмотни нарушители, а за хора здрави, изобретателни, предприемчиви и в повечето случаи много умни. И ако цялата тази енергия и умения на тези хора се впрегне не в надлъгване и прецакване, а в създаване на блага в полза на обществото, за кратко време гладът и мизерията ще останат в миналото. И никой няма да се страхува за утрешния ден.

Реквием за Кръстьо Хаджииванов

На 27.06.1952 г. недалеч от брега на тиха Струма в землището между селата Чучулигово и Кулата пада убит от органите на зловещата ДС Кръстьо Георгиев Хаджииванов. За неговата Голгота там гнес ни напомнят един гранитен монумент и една паметна плоча от мрамор, поставени след 10.11.1989 г. от членовете и симпатизантите на ФАБ (Федерация на анархистите в България). Аз обаче смятам, че екстериорът на неговото родно село Капатово, Петричка община, е най-истинският паметник неръкомворен на престъпленията извършени в България от половинвековния комунистически-болшевишки режим в нея. Стотиците некролози върху залостените врати и порти на запустелите домове; буренясалите дворове и бахчи; разрушеното и вече мъртво училище; изпочупените прозорци и поругените огради и гувари; обезлюдените улици и сокаци с оголените до шушка електрически циментови стълбове и пресъхналите чешми са една скръбна реминисценция за паметта и творчеството на съпротивлявалия се отколе срещу т. нар. народна власт 22-годишен бунтар и поет. Ето и разказа на неговия по-малък брат Аврам Г. Хаджииванов – бивш агроном в селото, понастоящем пенсионер:

„Брат ми Кръстьо е роден на 29.12.1929 г. тук, в с. Капато-

во. Ние бяхме многолюдно, но заможно семейство. Нашите родители отрано ни научиха на труд и борба с живота. Осъмвахме и замръквахме по нивите. Основното си образование Кръстьо получи тук, в родното село Капатово, а гимназиалното в Петрич и Сангански. Още като дете той проявяваше интерес към спорта – скок на дължина и височина, бягане, катерене, футбол, борба и др. Четеше много книги и чак сега аз мога да кажа, че още в юношеските си години той е започнал да пише поезия тайно от нас, братята и сестрите му. През 1943 г. по-големият ми брат Благой Хаджииванов беше изключен заради анархо-комунистическите му убеждения от всички гимназии в царство България без право да продължи където и да е. Тоест завинаги! И една вечер той избяга в партизанския отряд „Яне Сангански“, който по това време се криеше високо в Пирин. И когато на 9 септември 1944 въпросният отряд следе от Балкана, за да „освободи“ и нашето село, Кръстьо се присъедини към него. Партизаните го приеха радушно, облякоха го, натъкмиха го и запасаха с пистолет. С една група от тях и батко си Благой Кръстьо замина за гр. Серес, за да „освобождават“ от фашистите и Гърция. За учебната 1944-1945 г. 15-годишният ми брат Кръстьо се върна в селото, облечен със зелена гръ-

ка куртка с жълти като злато копчета и пак запасан с пистолет. Тукатси този невръстен хлапак партизанин се превърна в кумир на местните младежи и девойки, които и без това го обичаха много. Името му не слизаше от техните уста, те го боготворяха. Това, разбира се, ласкаеше Кръстьо.

Но... повратният момент – фатален за живота на Кръстьо – настъпи, когато брат ми Благой бе арестуван и без съд и присъда въдворен в концентрационните лагери Богданов дол и Белене. В тях той прекара точно 30 месеца. Благой бе много ученолюбив, той успя да довърши гимназиалното си образование и записа медицина в София. Стигна до III курс, когато ДС го обяви за опасен враг на народа. Допускам, че причината за този парадокс е близкото му приятелство с Любен Янкулов от съседното с. Хърсово. По-късно Янкулов също записа медицина и стана лекар в Мелник. Той бе бунтар и заклет анархист (спр. „Погубените чада на Пирин“). Именно заради „измяната“ на брат ми Благой и отказа на баща ни да влезе в ТКЗС нашето семейство бе интернирано в с. Крушари, Сливенско, а Кръстьо след завършване на гимназията през 1951 г. го взеха трудовак в урановата мина – с. Бухово, Софийско. По време на първата си отпуската той дойде в Крушари, за да ни види. Тогава сподели с мене, че

в казармата е жестоко пребиван от бой и непрекъснато малтретиран от ДС. Каза ми още, че отпуската възнамерява да прекара в родното ни с. Капатово, било му домъчнало за бащината къща, за акраните, за Пирин. Въобще не ми мина през ума, че той е решил да бяга от България. В София Кръстьо отсяда за малко при наши роднини, преоблича се в цивилни грехи и поема за родния край. Известно време се крие в Капатово, защото от поделението вече е обявен за издирване. Този факт ми подказва, че той не е бил в отпуската, а избягал от поделението, т.е. от мина Бухово.

За гибелта на брат ми Кръстьо съществуват две версии. Едната е, че е прострелян смъртоносно, промъквайки се към телените заграждения на граничната полоса. По-върната според мен е втората версия, а именно: Кръстьо е предаден и заловен от органите на ДС и закаран в Петричката милиция. Какво са правили с него там аз не знам, но се досещам. След това е докаран с джип между селата Чучулигово и Кулата и тук палачите му инсценират бягство към границата, за да го убият. Потвърждавам тази версия, защото със сигурност знам, че тогавашният агент на ДС в Петрич Кирил Янкулов от с. Хърсово е бил доведен на мястото на екзекуцията, за да идентифицира трупа на ликвидирания „диверсант“. Къде

точно са заровили тялото на брат ми до ден днешен никои не може да ми каже, въпреки усилията ми да установя това.” •

Благой ВАРСАМОВ,
град Сангански

Пари и власт

За тях са поробявани
народи,
убивани са в локмите деца,
продавани са оковани роби,
събаряни са тронове,
кресла;
издигани са крепости,
затвори
и сривани са градове
с пристраст,
в редицата на кървави
раздори
на властниците за пари
и власт!

Те вечно на богати,
сиромаси,
на силни и на слаби
ни делят,
разделят ни на партии,
на класи
и във вражда неспирно
ни държат
да бъдем врагове едни
на други,
оръжие неспирно да ковем,
земята да разстръсваме
със бури
и със войни и в тези войни
да мрем...

Из поемата „Пари и власт“ на
Кръстьо Хаджииванов

Критични бележки по теорията на „нежната революция“

В края на миналата 2005 г. излезе от печат и бе разпространена книгата (нещо като автобиография) на бившия български президент – философът Желю Митев Желев. В нея той отделя цял раздел на проблематиката на революцията и излага схващания за случилото се в нашата страна в следтоталитарния период. А за творец на тези събития той сочи себе си.

Желю Митев Желев е правил декларации (и то не само през 10.11.1989 г., но и след тази дата), че личните му убеждения и идеи са марксистически. Това ни позволява, изхождайки от понятиения апарат на марксизма-ленинизма, да припомним как това социално учение определя революцията. Революцията преобразува старото основно и коренно. Тя насилствено разрушава остарелите производствени отношения и нейната главна цел е овладяването на политическата власт. Преобразуването на старите обществени отношения може да стане по два начина: революционно и еволюционно. Революционният път е много по-кратък и бърз, много по-ефективен и е свързан с много по-малко жертви и разход на ресурси от еволюционния. Много често зад идеята за еволюционен път на обществено развитие стоят ретроградни обществени сили – тези, които не желаят обществото да се развива напред и поради това те високо тръбят за опасността от насилие. Често чрез идеята за еволюционно развитие на обществото се осъществява неговият застои, т.е. зад красивата идея (идеята за ненаси-

лие) стоят коварни замисли (запазване на стария обществен строй, старите обществени порядки и старите ръководители на обществото).

Без насилие революцията е невъзможна, защото управляващите обществени групи доброволно никога няма да предадат властта на онези, които искат да я завладеят. За сломяване на тяхната съпротива се използва насилие. То трябва и може да се прилага само при опит за съпротива. В противен случай се превръща в терор. Като пример за такъв терор могат да бъдат посочени: насилието над инакомислещите по време на Великата буржоазна френска революция и поголовното им гилотиниране; разкулачването в СССР по време на кооперирането на селското стопанство; създаването на концлагерите в България след 9.9.1944 г.; терорът на червените кхмери на Пол Пот в Камбоджа през втората половина на XX век и други подобни.

С други думи трябва да се прави разлика между еволюционен път на развитие на обществото и революционен път, между насилие и терор.

Посочените теоретични основи на учението за революцията не представляват само схващане на маркс-ленинската идеология. Те датират от Великата френска революция и техни автори икономисти от историческата школа (А. Муние, А. Тьер, А. Токвил, Ш. Шеве и др.) Поради това, че тези теоретични основи са общоприети в науката, ние можем да ги използваме в нашия анализ.

В книгата на Желю Митев Желев се говори само за два вида революция – за „нежна революция“ и за „революция-терор“. Нежната революция осигурява „мирен преход от тоталитарното към демократичното общество“, „безконфликтна смяна на системата“ и „национално съгласие между отделните обществени групи“. Обратно, „революционният терор“ означава гибелна конфронтация и насилие, проливане на кръв, проява на екстремизъм и политически авантюризъм. Поради тези съображения Желю Митев Желев като опозиционен лидер възприема идеята смяната на тоталитарната система да се осъществи по пътя на „нежната революция“ – мирно, тихо и кротко, като ръководителите на тоталитарната система се убедят по мирен път да предадат властта и даже те самите да подготвят и участват в промените, като доброволно се лишат от притежаваните от тях до този момент привилегии. Този вариант на поведение е изгоден за управляващата до този момент комунистическа партия и най-вероятно тя го е внушила на Желю Митев Желев и той започва да го прилага. Да посочим как.

Първоначално привлича в редовете на опозицията влиятелни комунистически кадри. Да посочим имената само на някои от тях: Стефан Продев, Чавдар Кюранов, Иван Николов, Копринка Червенкова, Румен Воденичаров, Георги Аврамов, Христо Иванов, Петко Симеонов, Александър Каракачанов, Алексей Шелудко и др., много от които

са и действащи агенти и доносници на Държавна сигурност. Желю Митев Желев се съгласява с указанията на комунистическия лидер Андрей Луканов да не допуска в редовете на опозицията радикални антикомунистични, емигранти избягали от България по време на тоталитарния строй, политзатворници и концлагеристи, хора пострадали от Възродителния процес и други подобни. За тях вратите на най-голямата опозиционна партия – СДС – бяха затворени.

По-нататък Желю Митев Желев се съгласи да започне дълго продължили преговори около „Кръглата маса“ с цел комунистическата партия да се свъземе от нанесените ѝ удари. На нея проблемни решения се вземаха скрито и тайно от обществеността с помощта на т.нар. „контактни групи“ и то винаги по начин, който удовлетворяваше старата номенклатура.

На „Кръглата маса“ бе взето решение да се проведат парламентарни избори в края на пролетта на 1990 г. – тогава, когато опозицията е все още неподготвена, слаба и безпомощна. Това решение доведе до загуба от време на първите свободни парламентарни избори.

Тези избори приключиха с фалшифицирането им и на власт дойде отново старата тоталитарна номенклатура. А Желю Митев Желев обяви изборите за свободни, демократични и даже за легитимни.

На „Кръглата маса“ бе взето решение да се деполитизира милицията, армията и съдът. Де-

политизирането бе извършено само формално – чрез подписване само на една декларация, която за старите номенклатурни кадри не означаваше нищо. Те останаха отново на власт и от тях не бе потърсена отговорност за извършените в миналото престъпления.

От науката не бяха отстранени старите номенклатурни кадри. Същата ситуация се получи и в образованието, дипломатията, журналистиката, пратославната църква, банковото дело.

С голямо закъснение беше върната земята на нейните законни собственици, но те без да притежават машинен парк, добитък и оборотни финансови средства не бяха в състояние да я обработват.

Държавната собственост бе приватизирана криминално и изкупена на срамно ниски цени.

Изобщо бе направено всичко възможно на да се влоши положението на народа до такава степен, че всеки да каже: „По тоталитарно време се живееше по-добре“. И всичко това Желю Митев Желев нарича „нежна революция“ и многословно в своята книга обяснява колко добра е политиката, която той като лидер на опозицията е избрал в дните след 10.11.1989 г. С други думи Желю Митев Желев си служи с термина „революция“ с цел единствено да спре истинската революция и да помогне на старата партийна номенклатура да преодолее опасността да бъде пометена от народния гняв по времето след 10.11.1989 г. •

проф. Димитър Сепетлиев

Кой от Хасково подкрепи Горуня срещу Живков?

В ранната утрин на 22 март 1964 г. по време на традиционното откриване сезона за „масова утринна ведрина и закаляване“, десетина изявени и недотам изявени ветерани спортисти конспиративно създават антиживковска организационна структура. Инициатор и уредник на физкултурното мероприятие бе Никола Караиванов – отговорник за производствената гимнастика и закалвателните процедури към отдела за физкултура и туризъм към ОС на БПС – Хасково. Именно по негово внушение хасковлята Димо Оцев и Йосиф Киров – армейски полковник заемащ висок пост в МНО – използват откриването, за да устроят на Ямача неформалната среща на хасковските антиживковци, подкрепящи дейността на Иван Тодоров-Горуня срещу авторитарния режим в България. Подир доклада изнесен от Никола Караиванов пред множеството, сбрал се за официалното откриване и демонстрирането на няколко показни спортни прояви, на „гъновисткото хорище“ над Акбунар уж съвсем случайно и нехайно се обособява група ветерани спортисти, включваща Йосиф Киров, Димко Оцев, Каню Тенишев, Тодор Сталев, Никола Караиванов, Страти Георгиев, Руен Митев, Христо Арнаугов – членове на БКП, анархистите Делчо Василев и Панайот Манухолов и бившия радикалдемократ Ангел Буналов.

Кратко сведение за основаването на хасковската конспиративна ядка се съдържа в писмо на Никола Караиванов от 1992 г.

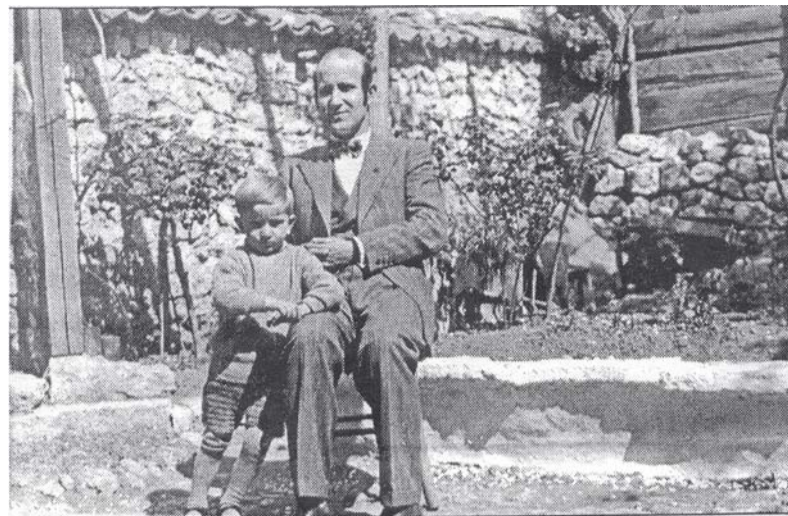
Според спомените на Христо Арнаугов – друг участник в конспиративната група, лично анархистът Делчо Василев съставил програмните предложения, отправени до Иван Тодоров-Горуня и софийските му съмишленици от името на хасковските „горуневци“. В тези „програмни предложения се апелирало „да се експропрират в полза на трудовия народ“ огромните финансови ресурси и недвижими имоти, акумулирани от червената буржоазия – гробкопача на идеята за социализъм и комунизъм, незабавно да се осъществи в обществото всеобхватна свобода на словото и печата, да се премахне военната повинност и да се замени с всенародно опълчение, корумпираната народна милиция да се разпусне и на нейно място временно да функционират доброволните отряди на трудещите се (ДОТ), както и приоритетно да се стимулира развитието на общинската и кооперативната собственост. Делчо-Василевите „програмни предложения“ били приети единодушно от присъстващите, като само Йосиф Киров се въздържал да изрази конкретно мнение...

Безспорно силно впечатлява безумно храброто поведение на Делчо Василев! Няколко ме-

сеца след освобождаването му от многогодишната одисея из большевишко-комунистическите зандани и концлагери той нито за миг не се поколебава да се впусне в едно безкрайно рисковано, суперавантюристично начинание, което по едно чудо не го увенчава с доживотна или смъртна присъда. Може би и затова е толкова уникално непосредствен и етично достоверен дори и в кореспонденцията си, която на пръв поглед от незапознатите с многострадалния му живот ще се възприема като доста високопарна по стил и прекалено абстрактно-разсъдъчна.

„...Стихията на човешката същност никога не се изразява в красивата и младолика външност, нито в ораторските способности, нито в героическите пози, които често се заемат от грандоманите, нито във властничеството, с което се обличат, нито в грастономическите разточителства, нито с позлатените грънкулки (ордени и медали, пагони и акселбанти), с които глупците и велможите се обкичват!

Человеческата същност, както справедливо го е казал още нашият Бакунин, е в способността ни да мислим и да се бунтуваме! Тия именно качества и способности са доминантите на човешкото Аз! Без тях човекът си остава обикновен антропоид и най-долнопробен раболопен пиغمей и негодяй! И целият общочовешки

В двора на бащината му къща: Делчо Василев със сина си Веселин - 1936 г.

прогрес, осъществен досега в продължение на години и хилядолетия е резултат само от частичната или цялостната проява на тия основни човешки качества: мисълта и бунта!...

Колко са гнес истинските човеци – ония, които са запазили характерния си човешки белег: способността да мислят и да се бунтуват срещу всички условности на обществото, срещу всички сковаващи и заробващи ума и волята човешки обществени мероприятия?! Аз смятам, че такива то люде гнес са твърде малко, за да не кажем, че се броят на пръсти. Аз съм щастлив и се гордея, че съм в гнешното робско време истински човек, запазил способността си да мисли и да се бунтува срещу робските порядки в света. Да, малко, съв-

сем малко са гнес свободолубивите, независимите по дух и характер хора, които за нищо на света не биха пожертвали човешкото си достойнство, безкомпромисната си съвест...

И аз гледам творчески устремен към утрешния ден, но не защото очаквам и вярвам в щастливото бъдеще, а защото това е необходимо на духа ми, това е бутковническата непокорна същност на живота ми! (Държавен архив – Хасково, ф. 1057, оп. 2, а.е. 6).

Не е ли този епистоларен откъслек напълно гостатъчен, за да представи изцяло нравствената същност на Делчо Василев, която несъмнено се рогее с буреносната душевност на Христо БотеВ? •

Марин Караиванов
Държавен архив – Хасково

БЕЗ БОГ, БЕЗ ГОСПОДАР

Франсоа Волтер, „Аг“

Откакто хората са заживели в общество, те са разбрали, че много нарушители се измъкват от строгите закони. Хората наказвали публичните престъпления, а трябвало да се обуздаят тайните. Религията единствена е можела да бъде тази спиралка. Персите, халдейците, египтяните и гърците измислили наказания след смъртта и от всички древни народи, които познаваме, евреите били единствените, които имали наказания приживе. Смешно е да се вярва истински или само привидно, изхождайки от няколко много неясни пасажа, че адът бил признат от старите еврейски закони, от техния Левит, от Десетте божи заповеди, въпреки че авторът на тези заповеди не казва нито дума за възможността от някаква връзка с мъченията от другия свят. Бихме казали за автора на Петокнижие: „Вие сте непоследователен и нечестен човек, тъй като неоснователно и недостойно си приписвате званието законодател. Нима вие познавате това толкова подтискащо и необходимо за народа учение за ада, без да го излагате ясно? И въпреки че е възприето от всички съседни народи, вие се задоволявате да зазаете за това учение, намеквайки за всякакви тълкуватели, които ще се появят четири хиляди години след вас, за да изопачат някои от вашите думи и открият в тях нещо, което не сте казали? Вие или сте невежа, щом не знаете, че това

вярване е било разпространено в Египет, Халдея и Персия, или пък сте злонамерен човек, ако познавате това учение, а не сте го поставили в основата на вашата религия.“

Авторите на еврейските закони биха могли да отговорят следното: „Признаваме, че сме крайно невежи, че се оградихме твърде късно, че народът ни беше дива и варварска сбирщина, която според нас е скитала близо половин век в необитаеми пустини, че най-после тя заграбила една малка страна с цената на най-гнусните грабежи и най-отвратителните жестокости, споменати някога от историята. Ние нямахме никаква връзка с цивилизованите народи. Как искате ние, най-земните хора, да измислим една изцяло духовна философия? Ние използваме гумата, оначаваша *душа*, само в смисъл на живот; за нас нашият бог, слугите и ангелите му бяха само телесни същества. Разграничението между душа и тяло и идеята за загробен живот могат да бъдат последица само на продължителен размисъл и на много съвършена философия. Запитайте хотентотите и негрите, които обитават страни, сто пъти по-големи от нашата, дали познават загробния живот. Струва ни се, че ние постигнахме немалко като убедихме нашия народ, че бог наказва злодеите до четвърто поколение с чума, внезапна смърт или загуба на малкото блага, които са притежавали.“

На това оправдание бихме отговорили: „Вие измислихте учение, чиято глупост бие на очи; злодеят, който си живее добре и чието семейство преуспява, сигурно ви се е подигравал.“

Тогава защитникът на юдейските закони би казал: „Лъжете се, защото ако един претъпник е можел да разсъждава правилно, сто други въобще не са разсъждавали. Ако провиненият се не се е чувствал наказан нито пряко, нито чрез сина си, той се е страхувал за своя внук. И ако в момента не е имал никоя гнойна рана, от каквито страдаме всички, то тя е щяла да го сполети след няколко години. В едно семейство винаги има нещастия, а ние караме хората да вярват, че тези бедни са пратени от божа ръка, отмъстителка за тайни прегрешения.“

Лесно бихме могли да възразим на този отговор и да кажем: „Вашето оправдание не струва нищо, защото всеки ден се случва съвсем порядъчни хора да загубят здравето и състоянието си, излиза, че всички ваши семейства са семейства на мошеници.“

Еврейският свещеник би могъл да изтъкне още нещо; да каже, че някои злини са присъщи на човешката природа, а други са изпратени нарочно от бог. Но на такъв умник трябва да се покаже колко е смешно да се смята, че треската и градушката са туй божие наказание, туй естествено явление.

Франсоа Волтер (1694-1778)

В крайна сметка фарисеите и есеите при юеите приели по своему вярата в ада. Това учение вече било преминало от гърците у римляните и било възприето от християните.

Много църковни отци не са вярвали в църковните мъки. Струвало им се абсурдно да се подлага на вечен огън някой нещастник, защото откраднал една коза. Напразно Вергилий казва в шеста песен на своята „Енеида“:

... Седи и вечно ще седи
нещастният Тезей ...

Напразно той твърди, че Тезей е сдгнал завинаги на един

стол и че тази поза е неговото мъчение. Други са смятали, че героят Тезей не седи в Ада, а е в Елисейските полета.

Неотдавна един добър и честен хугенот проповядваше и писа, че осъдените един ден ще бъдат опростени, че между греха и изкуплението трябва да има съответствие и че моментното прегрешение не заслужава вечно наказание. Колегите му свещеници освободили от дължност този снисходителен съдник. Един от тях му казал: „Приятелю, аз не вярвам във вечния ад повече от вас, но е добре вашата слугиня, шивачът ви, та дори и прокурорът ви да вярват в него.“ •

Кой ни наблюдава и защо?

„Цивилизованият свят е обект на нападения от страна на терористи. Ние трябва да се защитим. Сега е време на война и ние трябва да се откажем от някои граждански свободи, за да се защитим от опасността.“

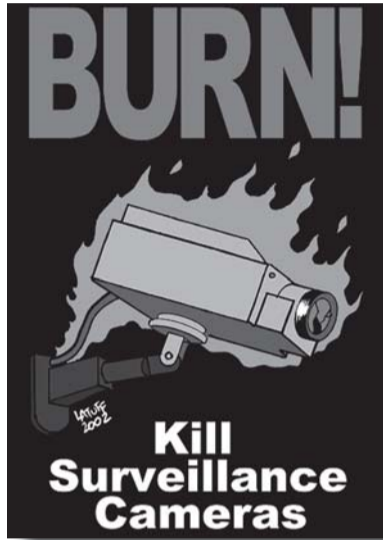
Негласно под този международно доминиращ властови модел за тотален контрол официално от 1-ви април стартира новата система за видео наблюдение в София. Какво знаем: Центърът за видеонаблюдение се намира в сградата на СДВР. Това е пилотен проект и обхваща отсечката от площад „Света Неделя“ до кръстовището на Орлов мост. Новата система за видеонаблюдение е изградена за три месеца и струва 2 милиона лева (от общо 5-те милиона отпуснати есента за борба с престъпността – „Респект“). Предстои да се изградят отсечките, които свързват Централна гара, бул. Мария Луиза и кръстовището на „Петте къшета“. Идеята е да се покрие цялата централна част и всички входи-изходи на София. Предвижда се да се наблюдават и всички спирки на градския транспорт и метрото. Чрез новия център ще се осъществява денонощен контрол. Петима полицаи ще се сменят на всеки осем часа. Видеоизображението е цветно, от най-високо качество и могат да се наблюдават дори гръбни детайли. Полицията твърди, че се записвал и звук. Имало

BEWARE
YOU ARE BEING
WATCHED

Surveillance Camera Notice

„Внимание. Наблюдават ви.
Предупреждение за охранителни
камери“

„Смърт за охранителните камери“

седем камери, които работят със софтуер за разпознаване на лица. Ако това е така, то тези камери могат да разпознават лица, обработвайки до 2000 точки по лицето и след това, в реално време ги сравняват с база данни. Дори и с лека маскировка, мустаци и бради, ка-

мерите разпознават лицето. Известна защита дават черните очила, но и те не са 100% сигурни. Камерите засичат и мръсни номера на автомобили, дори и през нощта, защото имат вградени инфрачервени датчици (това са черните правоъгълни кутии монтирани под самата камера). Има два вида камери: статични и обзорни. Статичните обикновено са продълговати, монтирани около подлезите и спирките, както и тези, използвани от КАТ. Не забравяйте, че те могат да имат варио обективи и да „приближават обекта“. „Обзорните“ камери са куполообразни и са монтирани по-високо по стълбовете. По-малко са като брой и са на по-голямо разстояние една от друга. Те се управляват с джойстик и са широкоъгълни, тоест покриват голям периметър. Завъртат се много бързо. Предполагам, че са монтирани камери на независимата частна фирма Peico (САЩ). „Обзорните“ камери най-вероятно са от серията Spectra. Spectra III включва камера с висока разделителна способност и висока светлочувствителност, 16-кратно оптично и 8-кратно цифрово увеличение.

Не забравяйте, че това, което виждате, не са самите камери. Те са вътре в „кожуси“ и са доста добре защитени. Кожусите, както изглежда, са от вида EU3512-3X, или сходен. Тялото му е конструирано от

лят алуминий. Повече информация може да прочетете на сайта на фирмата изпълнител: <http://www.sectron.com>

Точният брой, видът на камерите и обективите бил класифицирана информация. Подобни проекти се предвиждат и за други големи градове.

Какво не е наред?

Най-основно е противоречието с КОНСТИТУЦИЯТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ. Там е записано:

„Глава втора.

ОСНОВНИ ПРАВА И ЗАДЪЛЖЕНИЯ НА ГРАЖДАНИТЕ

Чл. 30. (1) Всеки има право на лична свобода и неприкосновеност.

...

Чл. 32. (1) Личният живот на гражданите е неприкосновен. Всеки има право на защита срещу незаконна намеса в личния и семейния му живот и срещу посегателство върху неговата чест, достойнство и добро име.

(2) Никой не може да бъде следен, фотографан, филмиран, записван или подлаган на други подобни действия без негово знание или въпреки неговото изрично несъгласие освен в предвидените от закона случаи.“

Предвидените в закона случаи се отнасят до конкретни лица, заподозрени в нещо. Камерите снимат всички, следова-

телно всички сме заподозрени в нещо, за да важи тази идиотска клауза. Да, но не е така. Колкото и да им се иска, дори според тълпите им закони не сме виновни до доказване на противното.

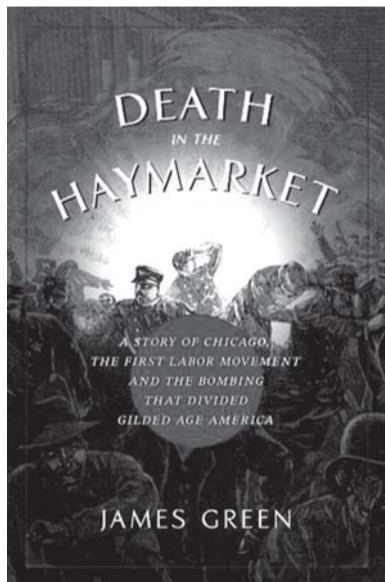
Следователно следенето е явно нарушение и искаме да чуем как властта ще коментира това. Това е нагло нарушаване на основни права: личен живот и тайна на общуване; свобода на придвижване, на сдружаване; използване на самите средства за наблюдение; свобода на словото; информиране на обществеността.

В мнозина остана твърдото убеждение, че това са камери за контрол на транспорта, тоест с тях ще работи КАТ. Това очевидно не е така, защото голяма част от техниката е насочена към подлези и обществени сгради. Този факт кореспондира с анализи правени от активисти в САЩ и Европа, че камерите пазят собственост и власт. Забележете къде са разположени в София. В зоната, където стават най-малко престъпления, но са концентрирани всички ключови институции. Все места, където потенциално стават и са възможни протести на граждани. „Борбата с престъпността“ е пореден медиен мит. Евертуално ще повярваме в него, когато поставят камери в ЖК „Люлин“ например.

продължава на страница 9 » »

НОВА КНИГА ЗА МАЙСКИТЕ СЪБИТИЯ ПРЕЗ 1886 Г. В ЧИКАГО

Джеймс Грийн: „Смърт на Хеймаркет“

Не е възможно да прочетеш „Смърт на площад Хеймаркет“, вдъхновяващата версия на Джеймс Грийн относно взрива на Хеймаркет на 4 май 1886, чиято 120-годишнина ще се чества следващия месец, без да изпадне в дежа вю. Етикетирани от пресата като „чуждестранни диваци, ...домъкнали в Америка динамитните си бомби“, анархистите, държани отговорни за трагичния инцидент, отварят язва в стомаха на осигуреното американско общество. Динамитната експлозия, която отнема живота на 7 полицаи и ранява още 50-тима присъстващи, е по глумите на Чикагски пастор „първата вълна от дълбоко недоволство от страна на милиони бедни и онеправдани хора от цялата земя.“

Десетилетия след Гражданската война, пише Грийн, въ-

преки бурните протести на анархисти и работници, заплашващи да срутят до основи капиталистическия палат, именно продължилата две десетилетия мирна битка за намаляване на работния ден довежда до кървавите последици на пазара в Чикаго.

Тревогите от гражданското недоволство на имигрантските групи са силни по онова време в Чикаго. Парижката комуна през май, 1871, последвана от Големия пожар пет месеца по-късно, поддържат тлееещия въглен на недоверието спрямо съмнителни чуждестранни групировки. Страхове на американските работодатели се засилват допълнително от неспирния поток имигранти от Европа по време на политическата и икономическа криза в средата 1870-те. Работническите движения бележат пиков рът.

През 1880, повече от половината трудова сила на Чикаго се състои от работници-имигранти. Именно в този Чикаго на немски социалисти и бохеми, агитатори за 8-часов работен ден и неспирни протестни на безработните, Алберт Парсънс намира своето призвание. По това време печатар, Парсънс се присъединява към работническата партия в Чикаго и започва да прави това, което нарича „работа по осъществяването на обществеността“. Той ораторства с еднакъв успех както пред американски работници, така и пред ново-дошлите имигранти. 12 години по-късно Парсънс ще умре на

бесилото, след като е отрекъл американския бизнес елит със същата страст, с която преди десетилетие и половина отрича Ку Клукс Клана в Тексас.

В своята книга Грийн фокусира върху първата половина от историята на работническите действия в Чикаго и едновременно с това прави дисекция както на имигрантската класа, така и на радикалните действия на Парсънс, чийто схващания изминават пътя от умерен социализъм до тотален анархизъм. Опитът на Парсънс по реабилитацията на негърските права в Тексас му дава самочувствие на реформатор на Чикагската работническа класа, за „да събере сили да защити избирателните права на чикагските работници“. Парсънс се бори до края си за „пълното срутване на изборната политика“.

Дългата история на насилие, полицейски акции и брутални действия подготвя според Парсънс „готовността на работници-новобранци, решени да се борят за правата си“. Парсънс и неговите съратници от анархисткото движение твърдо отстояват идеята, че „гласът на динамита... е единственният глас, който тиранията е способна да разбере“, слова, които съпругата на Парсънс, Луси, първа произнася.

По времето, в което „милиони американци подлагат на съмнение моралната и социална легитимност на големите частни предприятия и техните собственици“, идеите на Парсънс намират подходяща

почва. Грийн посвещава втората част на книгата на последвалия процес.

Въпреки че конкретният човек, хвърлил бомбата, не е открит, нито е идентифициран като някой от осмината обвиняеми, обвинителите, полицията и пресата настояват за екзекуцията, тъй като обвиняемите се считат за членове на опасна анархистка организация. Медиите допълнително изострят страховете на обществото от умишлен бунт, предвождан от „най-лошите екземпляри сред социалистическите, атеистични, алкохолизирани европейски прослойки“, както деликатно се изразява Чикаго Трибуна.

Присъдата, основана на „безпрецедентно приложение на заговорническото право“ смазва работническото движение в целия град. Грийн създава майсторска и автентична версия на събитията от 1886-1887. Той описва екзекуцията – или „цивилизованото убийство“, както горчиво го нарича писателят Уилям Дийн Хауелс – на Албърт Пърсънс, на журналиста Аугуст Спайс, на производител на изрочки Джордж Енгел и на печатаря Адолф Фишер в най-малки подробности. Енергичният Парсънс придобива героичен ореол. Трудно е да не му симпатизираш, когато заявява: „Ако аз трябва да бъда екзекутиран...това е заради нещата, които съм проповядвал и писал, а не заради хвърлянето на бомбата на Хеймаркет.“

След смъртта си, екзекутираните анархисти се превръ-

щат в международен символ на съпротивата срещу капитализма и срещу държавната власт, като са особено известни в Латинска Америка. Впоследствие означен като „международен ден на работниците“ на тяхното име, 1 май става „ричуал за всички честни хора по света“, а и за всички онези, които се стремят към равенство между хората, независимо от техния социален или етнически произход. Непокорните гласове на Парсънс и останалите „мъченици от Хеймаркет“ не са заглушени и до днес. „Будилник“, списанието издавано от Луси и Албърт Парсънс, се издава и до ден днешен в Хюстън.

Историчите все още се опитват да разгадаят истинските виновници за бомбата на Хеймаркет. Съдебна експертиза на останките от бомбата би могла да покаже вероятната принадлежност на атентатора към някаква организация. Мнението на губернатора на Илинойс Джон Алтгелд за осъществяване на другите трима заподозрени поради липса на всякакви доказателства, продължава да се поддържа от повечето историци. „Щом законът може да се изпача, за да лиши имигранти от техните права, той също така може да се обърне срещу самите американци, отнемайки техните права по рождение“, твърди Алтгелд през 1893 – съждение особено валидно за съвременното американско общество. •

Алекс Лихтенщайн
преподавател по история
на труда в САЩ

Кой ни наблюдава и защо?

продължение от страница 8 » »

Друг неясен момент е кой точно ще разполага с тези камери? Какво става със записите, колко време и къде ще се пазят те? Казано кратко: кой наблюдава наблюдаващите? Това е фундаментален проблем, разглеждан от авторитети като Фуко, Бауман, Бодрийяр и др. Точест това трябва да бъде обществено дебатирано, а не властови произвол. Наложилата се вече като нормална асоциация – „повишаване на сигурността чрез отнемане на граждански свободи“, е меко казано притеснително. Ние наистина трябва да защитаваме нашите общности, но има много начини това да не става за сметка на права. Старата максима важи с пълна сила: „Който заменя свобода за сигурност, губи и двете и така му се пада.“

За самия конкурс няма много информация. Какви са били ofertите, участниците, мотивите са избора? Ето какво беше съобщено: „Фирма „Лирекс БГ Сектрон“ ООД, която ще изгради системата, е избрана чрез конкурс, в който са подали документи за участие общо 13 фирми.“ Представители на тази фирма били Димитринка Илиева, Владимир Стоев и Георги Виденов. Това е дъщерно дружество между „Лирекс БГ“ – водещ доставчик на ИТ решения, и фирма „Сектрон“ – специализирана в охранителна дейност. Защо фирмата-кон-

сорциум, спечелила конкурса не присъства самостоятелно в Интернет? Кога е регистрирана и дали има друга дейност, освен да „спечели“ конкурса на МВР? Къде може да се намери публична информация за активите, собствениците и отчетите на тази фирма?

На адрес <http://little-cyber-story.hit.bg> има интересна информация, свързана с миналата дейност на собствениците на „Лирекс БГ“. Не можем да кажем дали това е достоверна информация, но е проверима от журналисти и при всички положения е повод за размисъл.

Не съм параноик, но не искам да ме снимат съмнителни фирми, министри със съдебни дела и ченгета-убийци.

Какво става по света?

Какво може да се научи с помощта на съвременната техника за обикновения жител на съвременния мегаполис? Много, твърде много! При това съвсем не е задължително да се напълва домът му с „бръмбари“ или да му се поставя следач. Достатъчна е обичайната техника, която обкръжава човек от сутрин до вечер. Светът става прозрачен, стените имат уши, очи, нос и бог знае още какво. Това вече е реалност.

Засега тези технически средства, които вече съществуват, са напълно достатъчни за събиране на огромен обем

Кожух на статична камера

Обзорна камера

информация за гаген човек. Например, клетъчен телефон. При желание от страна на оператора, чрез клетъчно проследяване може без особен труд да определи местонахождението на абоната, а също и маршрутът му на придвижване вчера или седмица назад. При желание подобно следене може да се осъществи спрямо хиляди клиенти на оператора. Възможността да се определи местонахождението на абоната е умишлено

заложена в GSM оборудването. Точността на пеленгацията зависи от броя на базовите станции и от плътността на разположението им: за извънградски условия грешката се свежда до няколко километра, в центъра на града – само стотина метра.

На Запад широко разпространение получиха камерите за външно наблюдение, така наречените системи „Closed-Circuit Television“ (CCTV). През лятото на 1996 г. в един от районите на Лондон властите поставиха 300 камери с цел предотвратяване на възможни терористични актове. Обществеността беше възмутена, въпреки това камерите останаха. През 1998 г. камерите били снабдени със специални програми за разпознаване на лица. По данни на полицията в Англия има повече от 1,5 милиона камери за външно наблюдение – повече от която и да е друга държава. Правителството планира тяхното увеличаване. Както беше отбелязано във в-к „The Times of London“, при такова количество камери мнозинството граждани ще бъдат записвани на всеки 5 минути. В някои градове количеството камери е такова, че избягването запис е възможно само в случай, че не посещавате изобило магазини, кафенета, кина, театри и нощни клубове. Много от камерите са толкова прецизни, че могат да „прочетат“ загла-

вие на вестник на разстояние 100 метра.

Въпреки това тотално наблюдение, на 7 юли 2005 г. терористичните атентати в Лондон отнеха живота на 52 души, включително и на атентаторите самоубийци. Следователно те се оказват напълно безполезни срещу най-разпространения напоследък вид тероризъм.

Камери се поставят и в супермаркети, летища, стадиони, банки и къде ли не. В САЩ камери се поставят на много шосета, в колите на полицията, в парковете, в казината. В Манхатън още допреди две години имаше 2397 камери. В издадената през 1998 г. книга „The Transparent Society“ („Прозрачно общество“) нейният автор, ученият Дейвид Брун отбелязва, че камерите с всяка година стават двойно повече и двойно по-„зорки“.

Размиват се самите граници между общественото и частното. Никои не може да постави камера във вашата спалня, без вашето съгласие, но камерата на улицата може с не по-малък успех да записва вашия личен живот стъпка по стъпка. Обществото става „прозрачно“. Добре е да не забравяме това. •

www.surveillance-and-society.org
www.notbored.org
<http://www.rtmark.com/cctv/>

LGB

ИДЕИТЕ НА АНАРХИЗМА В БЪЛГАРИЯ

Анархизмът като философия и дело

статия на Георги Шейтанов, в. „Работническа мисъл“, 1919 г.

ВЪОРЪЖЕНАТА СЪПРОТИВА СРЕЩУ КАПИТАЛИЗМА ПО СВЕТА

Революционни ядра

(Revolutionäre Zellen, „Rote Zora“), Германия

Свиня е влязла в храма на живота - убийте я!
Човешката мисъл е във вечна война със света - от него тя изтръгва красотата, удълбочава я, гради собствен мир и там намира наслаждението на един творец и бог.
Личността воюва с живота - тя иска да му бъде господар, а не роб.
Като личност човек остава в живота дияря, че е минал свободен. Пътят към идеала е страдание.
В страданието е родено стремлението на духът към слънцето. На нашето слънце има капки кръв, защото духът ни воюва за слънцето.
Пътят ни е творчески, епичен.
По този път човекът върви нагоре, издигайки расата си.
Учението на духа е огнен път в мрака.
От този огън ослепя старият бог и той изтръгва едно слънце от кал.
Свободна и силна мисъл води човека към самия него - учи го да изгради света, в който има само един бог и той е човекът.
Ние идем да му кажем, че трябва да живее и умре като бог.
Личността е етичният център на обществото - тя носи в себе си индивидуалната етика, стояща над етиката на робството.
По пътя на тази етика човекът намира величието на своята същност и твори една по-висока духовна култура.
Тази индивидуална етика изтръгва човека от кръга на неговото животинство, чертаейки пътя на предназначението му – да бъде творец и бог.
В творчеството е етиката на човека - творецът не е роб или животно.
Който не гледа слънцето - умира.
Нашата философия гради нов свят, делото ни руши стария.
Ние влизаме в революцията като магове, защото тя е нашият дух, светлата ръка на разрушението.
Анархисти, вие носите една философия на живота, която учи човека да бъде свободен.
Вашият духовен аристократизъм, отрича робството.
Държавата е петно в идеала ви - смажете я.
Бийте се против едно свинство с досадата на бог, който убива животното.
Поведете пролетариата открито в боя.
В метежи събудете волята му, научете го да обича революцията, защото тя е неговата.
Нашата мисъл е бунт, делото ни трябва да е победа.
Бийте се, и бийте се първи - това е вашата честност и вашият дълг. •

Германската борбична организация, действаща през последните две десетилетия. След разгрома на „Движение

2 юни“ приемат неговите членове. Оспорват тезата на RAF за коруптираността на масите и от тези позиции участват в мазовите протести през 1970-те години. Целта на групата виждат в „подкрепа на борбите на народа с нападения над неговите врагове и създаване на нелегален апарат, даващ възможност за нови форми на борба“. Представят дейността си като част от единно обществено движение. В края на 1970-те и началото на 1980-те години дейността на „Революционни ядра“ се активизира: в края на 1979 г. нападат банка, извършват покушения, взривове, организират бягството на терориста Шефан Вишневски. Независимо от заявените си цели вътрешна борба, RZ активно се изявяват и като международна организация. През 1979 г. RZ предприемат опит за покушение над главнокомандващите силите на НАТО в Европа А. Хейг, през 1981 г. следва покушение на новия главнокомандващ (и двете покушения са неуспешни). 1981 г. – взрив на автомобил в щаб квартирата на ВВС на САЩ, ранени са 20 души. През 1981 г. убиват министъра на икономиката на Хесен. През 1981-1982 г. организацията понася значителни загуби в резултат на арести, много от нейните членове емигрират. През 1984 г. RAF и RZ съвместно осъществяват поредица взривове и покушения, публикуват съвместно различни документи. През 1985 г. RZ наброява 50 души. През 1990-те години групата продължава подривната си дейност. На 24 юли 1994 г. организацията взривява корабостроителницата в Бремен, като по този начин възпрепятства изпълнението на поръчка на турско-то морско министерство. Като използва за пропаганда на своите идеи списанието „Rote Zora“, от декември 1993 г. групата обявява своята борба, като насочена против „патриархата“ и като протест против политиката на федералното правителство. През 1995 г. RZ участват в обсъждания на стратегии за въоръжена антиимпериалистическа съпротива. •

съставил LGB

Корените на автономизма

равносметката на западноевропейските радикални движения от края на миналото столетие

продължение от миналия брой » » »

В този брой завършваме с поуките от историята на ляворадикалните движения от края на миналото столетие. За никого не е тайна, че думи като „социализъм“, „комунизъм“, „солидарност“, „радикализъм“, „автономизъм“ се считат днес или за безнадежно остарели, или им се приписват удобни за властта значения свързани с тероризма или крайния национализъм.

Защо? Дали всичко се дължи на сравнително високия стандарт на живот и политическите свободи в Западна Европа, в която дори социалните проблеми се считат от някои за лукс на цивилизацията, т.е. общество, което ти осигурява даже и кауза, в която да си запълваш излишното свободно време? Вероятно има частица истина. Приоритетите на германския или френския работник са все още много по-различни от приоритетите на българския или албанския работник и перспективите пред техните деца също са различни.

Но и в другия свят положението изглежда розово само на нашия фон. Насаме със себе си, капитализмът се оказва в една от най-дълбоките управленски кризи в своята мирна история. Индустриалците и финансистите „възродили“ Европа след Втората световна война, отстъпиха място на безскрупулни и безгарни „менеджъри“ с лъскави коли, безпардонни обноски и без технологично мислене. Европа и Северна Америка, които дотогава бяха водещи в техническата революция и постоянно повишаваха производителността на труда, се предадоха и плъзнаха назад по спиралата на развитието – от високите технологии към евтиния робския труд на потисническите режими в Азия и Латинска Америка. Защото надолу винаги е по-лесно, особено за грохналия капитализъм.

Това са нови условия за Европа и е логично прогресивните движения или да намерят начин да реагират адекватно, или да се пенсионират, заедно с доскоршните си врагове. От тази поредица личи, че по-скоро става дума за второто и борците за свобода и справедливост на стария континент трябва да шият нови знамена. •

8. Революция

А. Ние се различаваме по това дали желаем революция, или бунт. Някои искат някаква перманентна революция, други считат, че това може да бъде наречено перманентен бунт. Революцията за тях е някакъв определен момент, след който възниква царство на свободата. А такава, по тяхно мнение, не може пък да има. Свободата по-скоро е краткият момент, когато павето изхвърча от ръката, до момента, когато по-

скуотерите, автономен пленум и множество малки групи, които просто се създават за краткия срок при организирани на някакви акции, сбор за демонстрации и др., и по-дълготрайни, занимаващи се с такива дейности, като списание „Радикал“, „Радио Утопия“ или наистина съвсем нелегални акции. Няма никакви здрави структури от типа на партии и пр., никакви йерархии. Например, в движението и до сега няма нито един виден предста-

(Der Stand der Bewegung. 18 Gespraechе ueber linksradikale Politik. Lesebuch zum Autonomie-Kongress 1995. Berlin, 1995. S. 274-281)

ПОЧТИ ДВЕ ДЪЛГИ ГОДИНИ СЛЕД...

или: От „легената“ политика към „отново затоплената“ политика

На Пасха 1995 г. повече от 2000 участници провеждат

та и разочарованието на много хора, да се демитологизира „кризата на автономистите“. Организаторите се събират не за да заявят остроумни истини за „левите“, а да организират собствените си интереси и за първи път да поговорят за самите себе си с надеждата, че тази идея ще привлече и други.

Като цяло позитивното от този конгрес се състои в това, че въпреки почти доминиращите в началото скептични очаквания, тези три дни преминават в автономна дейност, жажда за разговори и дискусии. В определен смисъл през тези дни в Берлин се състои нещо от рода на безопасна и свободна от илюзии самокритика по проблеми, които се определят като „автономистки“.

След конгреса има очакване, че неговите участници ще успеят да изразят своите мисли, критики и оценки на хартия. Приключването на редакцияната работа е насрочено за 1.10.1995 – с надежда за разгорещени дискусии и съответно планина от текстове. Но, за съжаление, с изключение на едно-две мнения, тази обратна връзка не се осъществява. Резултатът от конгреса: за него много се говори, но почти нищо (повече) не е написано.

(Autonomie-Kongress der undogmatischen linken Bewegungen: Standpunkte - Provokationen - Thesen. Muenster, 1997. S. 7-10). •

Превог LGB

За съжаление само усещането за свобода при хвърлянето на павето не е достатъчно.

пада в целта. Ние сме единни в това, че първо искаме единствено да разрушаваме и не формулираме себе си позитивно.

Б. Както точка А.

В. Наред с ликвидиранието на държавата ние сме длъжни да приключим и с усвоените от самите нас структури. Патриархалните, расистките и ориентирани към успеха структури са дълбоко залегнали и в самите нас. Те имат малко общо със съществуването на държавата. Но ликвидацията на собствените деформирани структури ще протече не само посредством самоизменение. Тук трябва да преоценим наши-

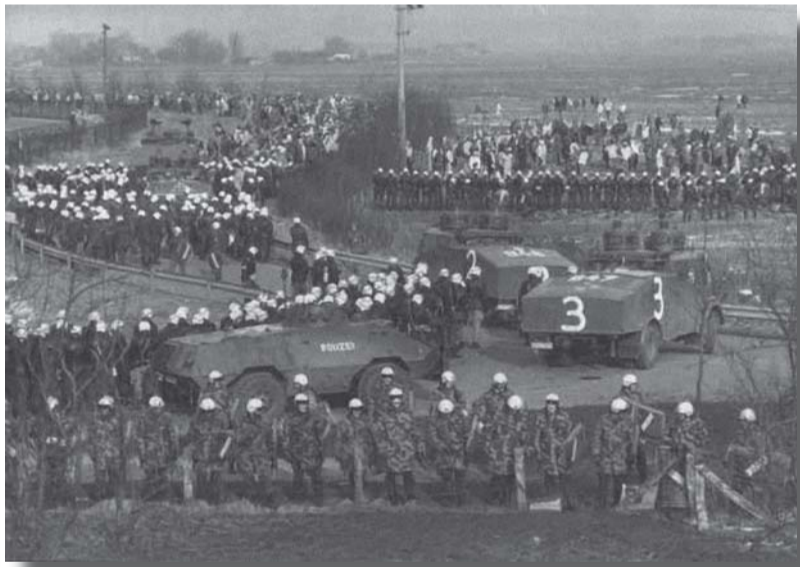
вител от рода на Негри, Дучке, Кон-Бендит и др.

Б. Като точка А.

В. Ние отхвърляме партийната форма на организационните структури поради много причини. Във всички ляворадикални партии съществува чудовищно функциониране, делегирането на интереси от основата към върха, недостатъчно съдействие и самосъзнание, самоопределение и т.н. Всяка комунистическа или анархистка партия е или би била запозната с проблема за властта. В нашите структури, обратно, няма никакви избираеми делегати или функционери. Въпреки това и ние се сблъскваме с проблема

автономистки конгрес в сградата на математическия факултет на Техническият университет в Берлин. Прекарват три дълги дни, за да могат в края на „века на революция, контрареволюция, войни и организирани масови убийства“ (цитат от листовката-покана) да спорят и дискутират може ли и ако да, как да продължат борбата за общество, свободно от господство.

Идеята за конгреса се състои в това да се организира среща, на която да може да се поговорят за принципното „състояние на движението“. Това е опит да се противопостави нещо на дезориентация-

Полицията охранява атомната електроцентрала Брокдорф - постоянна мишена на активистите в Германия през втората половина на 20 век

Демонстрация против АЕЦ в Германия. На транспаранта пише: „АЕЦ - НЕ. РАБОТНИ МЕСТА - ДА.“

те субективни възможности. Отговорът е бил и остава колективността. Но и тук е необходимо да променим много от усвоените социален боклук – структури на власт, конкурентни отношения и т.н. Само изгрозният момент на самоизменението – усещането за свобода при хвърляне на павето – е недостатъчен. Животът, за съжаление, се състои не само от такива моменти на свобода; политическото ежедневие е свързано с повече трудности и рутината. Но самоизменението може да достига удоволствие и тогава, когато ти, например, заедно с другите усещаш новото, вярваш в своята способност да вървиш по новите пътища, които ти придават ново мъжество.

9. Организация

А. При нас няма организация като такава. Всички наши форми на организация са повече или по-малко стихийни. Съвет на

за властта. При нас обаче тя възниква неформално, незабележимо.

Неформалните връзки между различните групи и индивиди се установяват в продължение на години. Типично за тях е, че дълго време от тях са изключени „новаците“ и младите. Затворените структури осигуряват добра защита от полицията, длъжни сме да правим по-строго разграничение между необходимата не-откритост и публично отворените структури. Много от неформалните структури са ненужно затворени и закономерно попадат под критиките на другите. Тук старите властови структури блокират политическото обновление.

Ако искаме да тръгнем по нови пътища с младите, не трябва да взимаме само пожарни мерки, а да гледаме напред, да развиваме перспективи и стратегии за нови политически практики и теории.

Автономисти и полиция на протест в Есен, 1989

СТИХОВЕ • СТИХОВЕ • СТИХОВЕ • СТИХОВЕ • СТИХОВЕ • СТИХОВЕ • СТИХОВЕ • СТИХОВЕ • СТИХОВЕ • СТИХОВЕ

Жак Превер
РЕЧ

Към края на своята реч знаменитата гържавният мъж изведнъж се заплита във фраза красива, креслива и празна. Внезапно заеква прочутият мъж, устата му зейва – алчно откритата: неволно той зъбите свои показва и изведнъж всеки там забелязва, че цялата реч, с пацифизъм прикрита, е воняща и гнила като зъби пробити, с еднички чувствителни нерви – войните, с едничък въпрос деликатен – парите.

Бертолт Брехт
ВЪЗХВАЛА НА ДИАЛЕКТИКАТА

С уверена стъпка гнес неправдата крачи. Властниците се готвят да властват винаги: така ще бъде, както е сега! Освен техния глас друг не се чува. Само по пазарите експлоатацията се провиква: Аз те първа започвам! И много от потиснатите казват: Това, което си мечтаем, не ще се сбъдне никога!

Докато си жив, не казвай „Никога!“ Потисниците нека си говорят; потиснатите ще говорят! Кои каза „Никога“?! Кои ще е причината, ако знетът остане? Ние! Кои ще е причината, ако бъде премахнат? Пак ние! Поваленият да се изправи! Загубилият да се бори! Победените са утрешните победители! И „Никога“ ще стане „Още днес“!

1932 г.

Екатерина Йосифова
ЛОШИ СЪНИЩА

Не са кошмари, нито вещаещи гибел пророчески сънища. Нито просто неприятни или сънища с тъмно тълкуване. А само обикновените монотонни сънища на скучните селища, дългият сън не от умора, сънищата на безработните, замаяни от безсилие, сънища пяна над унесен въртоп, където ден след ден и нощ след нощ се сливат.

Рита Буми-Папа
ПРЕД СЪДА НА ИСТОРИЯТА (откъс)

Когато чувството и добротата бяха отречени законно, когато на върха на пирамидата пълзяха плужеци, ние като хляб раздавахме на гладните сърцата си. Когато всеки честен глас отвеждаше в затвора или в гроба, ние не мълкахме. Говорехме на хората и не оставихме нашето време да тече като мътен поток. Виждахме и чувахме това, което властниците се стараеха да скрият. Участвахме във всичките сражения

на любовта, във всичките сражения на болката, във всичките сражения на свободата и не в очакване на някаква отплата. Бяхме защитници на слабия човек и в часове на отчаяние го убеждавахме, че той е господар на своята съдба. Не приехме никога несправедливите закони, покорството и тиранията. В чужди походи не се редихме, заповеди не изпълнявахме, лъжата не търпяхме, пред силните глава не преклонихме, не пихме вино със виновните, с тях сделки никакви не сключвахме.

АНАРХО КАЛЕНДАР

Комунизмът може да бъде само един – свободен.

- На 01.05.1886 г. чикагските работници обявяват обща стачка за 8-часов работен ден.
- На 04.05.1903 г. в село Баница е убит Гоце Делчев.
- На 05.05.1920 г. са арестувани и обвинени в бандитизъм анархистите Сако и Ванцети.
- На 05.05.1937 г. в Испания от НКВД е убит италианският анархист проф. Камильо Бернери.
- На 06.05.1925 г. е разстрелян анархистът Димо Петранов (Разколник), заедно с още четирима четници от Сливенската анархистка чета.
- На 07.05.1899 г. е арестуван в Брюксел френският анархист Себастиан Фор.
- На 09.05.1937 г. – майските събития в Барселона, Испания.
- На 12.05.1952 г. в болшевишкия концлагер Белене бе зверски убит анархистът Иван Николов Йончев от село Търноволак, Кюстендилско.
- На 13.05.1900 г. в град Троян е роден Петър Марков Лингорски, анархист и четник в троянската анархистка чета.
- На 14.05.1858 г. умира английският социалист-утопист Роберт Оуен.
- На 14.05.1940 г. умира анархистката Ема Голдман, която заедно с Александър Беркман първа съобщава на света за зверствата на болшевиците спрямо анархистите в Русия.
- На 16.05.1864 г. е заточен руският писател и революционер Николай Чернишевски.
- На 18.05.1789 г. Великата Френска Революция.
- На 19-20.05.1990 г. в град Казанлък е проведена национална възстанови-

- телна конференция на Федерацията на анархистите в България (ФАБ).
- На 20.05.1814 г. в село Прямоутино, Тверска губерния, е роден руският безвластник Михаил Бакунин.
- На 21.05.1894 г. в град Париж е гилотиниран безвластникът Емил Анри.
- На 22.05.1900 г. в Килифарево е роден анархистът Георги Симеонов Попов, участник и един от основателите на анархистката чета „Братя Блехови“.
- На 21.05.1849 г. са арестувани членовете на революционния кръжок в Русия, така наречените „Петрашевици“.
- На 25.05.1879 г. в село Хърсово, Разградско, е роден известният български безвластник, теоретик и издател на анархистки вестници и библиотеки Върбан Килифарски.
- На 25.05.1924 г. в град Дупница е родена анархистката партизанка Петра Лисичкова.
- На 27.05.1906 г. под редакцията на Стефанов излиза вестник „Анархия“.
- На 28.05.1925 г. в местността Гайтановец, край село Белово, са убити анархистите: Мариола Милкова Сиракова, Мина и Мариука Василеви, Желязко Ив. Ирикапакиев, Пенчо Колев Прокопиев и още осем антифашисти.
- На 29.05.1988 г. в София умира анархистът Георги Димитров Кюртов (Карамихайлов), един от последните редактори на вестник „Работническа мисъл“.
- На 30.05.1930 г. в „БОНСФ“ (бр. 1) е публикувана платформата на анархистката студентска младеж.

АНАРХО
радио програма
ДИВЕРСИЯ
В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искане ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

<http://a-bg.net/dve.m3u>

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага на читателите на в. „Свободна мисъл“ следните заглавия на анархистическа литература:

КНИГИ:

1. Основи на безвластието - Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождаване и безвластие - Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми - Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България - Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) - Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно - П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма - Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века - анархистическа Испания - Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта - фактор на еволюцията - П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска - Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на гържавата и капитала - Г. Константинов	3 лв.
12. С гуми вместо с куршуми - Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? - Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни - Кръстьо Г. Хаджиеванов	3,50 лв.
15. Национализъм и култура - Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура - Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него - Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли - Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода - П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове - Г. Константинов	5 лв.
21. Къде са преминали моите 80 години - Иван Дръндов	2 лв.
22. Досие на обект №1218 - Александър Наков	2 лв.

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята - Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма - Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една вярваща - С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм - Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския гържавен комунизъм - Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифарево народно въстание и килифареvsка чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4.

АБОНАМЕНТ 2006

Драги читателю, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година - 6,00 лв.; за 6 месеца - 3,00 лв.; за 3 месеца - 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 лв.

СВОБОДНА МИСЪЛ

ПОМОЩИ ЗА ВЕСТНИК „СВОБОДНА МИСЪЛ“

Станчо Кърпаров, с. Бъта	12 лв.
Тодор Иванов, София	10 лв.
Александър Ванчев, София	10 лв.

БАНКОВИ СМЕТКИ (IBAN):

В български левове:	BG86 UBBS 8261 1010 0473 10
В USD:	BG22 UBBS 8261 1110 0473 14
В Евро:	BG30 UBBS 8261 1410 0473 15

ТБ ОББ АД, клон Перник

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

ТЕЛЕФОНИ ЗА ВРЪЗКА С ФАБ:

Ал. Наков 076/2-70-86;
Хр. Велинов 0335/32 00;
Г. Божилев 07178/30 45;
Г. Константинов 02/873 99-88

АВТОНОМНА БЕЗВЛАСТНИЧЕСКА ГРУПА АНАРХОСПРОТИВА:
aresistance@riseup.net

АНАРХИСТИЧЕСКА ГРУПА „ВАСИЛ ИКОНОМОВ“:
afront2003@yahoo.com

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

София, ж. к. Надежда, пощ. клон 1220, пощ. кутия 59

Редакционна колегия:

Почетен гл. редактор **Христо К. Йорданов**
Отг. редактор **Г. Божилев**

Предпечатна подготовка: „Свободна мисъл“

Печат: „Унискорп“ ООД

ПРОТЕСТ
ПРАЗНИК НА ТРУДА?

ДЕН ЗА

ЦЕНИТЕ СЕ ВДИГАТ.
ДА СЕ ВДИГНЕМ И НИЕ!

СЪПРОТИВА!

1886-2006: 120 ГОДИНИ БОРБА

1

БЕЗ ПАРТИИ
БЕЗ ЛИДЕРИ
БЕЗ НАЦИОНАЛИЗЪМ

ШЕСТВИЕ-МИТИНГ
12:00 ПИЛОНИТЕ
ПРЕД НДК

МАЙ

ФЕДЕРАЦИЯ
НА АНАРХИСТИТЕ
В БЪЛГАРИЯ

